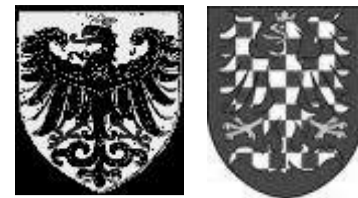

NOVINY

Volume 5 Issue 152 (652)

CZECH AND SLOVAK AUSTRALIAN NEWSPAPER

1. VII. – 14. VII. 2024

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †)

PUBLISHED FROM JULY 1999

S tručné zprávy.

Pondělí 1. července
pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

Ze nevíte, co Albanese slíbil Číňanům za to, že dovolí importovat víno atd a jak velká bude Australská armáda složená z čínských dobrovolníků, kteří mají jen rezidenci a nemají australské občanství? Nevím, zdali jste si všimli, ale v Australské armádě teď mohou sloužit vojáci s cizích zemí, třeba ze severní Koreje, stačí pokud budou residenty Austrálie. Třeba soudruzi v naší levicové vládě prý přijdou na úžasné řešení jak zabránit dalším nepříjemnostem s čínskou armádou. Číňané pošlou 50 důstojníků do australského generálního štábu jako pozorovatele a Austrálie pošle také padesát důstojníků do Číny. Akorát, co vám neřeknou, že všech 100 důstojníků budou v Číně narození Číňané, akorát ti australští budou mít dvojitou povolení k rezidenci, ani dvojitou občanství nemusí mít. Mimochodem, vláda tají, kolik pozemků a nemovitostí vlastní Číňané, protože mnoho Číňanů koupilo koupěním nemovitostí rezidenci či dokonce občanství a tak jsou podle našich byrokratů holt počítáni jako rodilí „Australané“.

chtěli bychom si pomáhat.

ČEŠI A SLOVÁCI: Konec mýtu

Dalibor Matušinský NevPes
I když je pro mnoho Čechů současný slovenský politický směr překvapivý až nepochopitelný, možná bychom neměli být většinovým přístupem Slováků k ruské rozpínavosti tak udiveni. Historická zkušenost Čechů a Slováků je totiž hodně rozdílná, vnímání těch samých historických událostí je jiné a proto si v některých ohledech Češi a Slováci ve skutečnosti nikdy nerozuměli, i když oficiální obraz v době společného státu tvrdil opak. Pro generaci vyrůstající v dobách Československa, tedy i pro mne, byli Slováci vždycky samozřejmými příbuznými. Nejen společný stát, ale i téměř stejný jazyk budil pocit, že Češi a Slováci jsou prakticky tentýž národ se stejnými tradicemi, zvyky a vnímáním dějin. Jenomže ona to

nikdy nebyla pravda, to jen krátká lidská paměť klame a člověk považuje to, co zažívá během svého života za něco normálního, trvalého, věčného, co tak bylo vždy. První rozdíl je již v samotné existenci národa a jeho státnosti. Pro Čechy je jejich češství něco naprosto samozřejmého, i ten největší ignorant ví o tradici českého státu, o

tom, že existovalo české království a že český král byl dokonce římským císařem. Je pro nás samozřejmé, že mluvíme a píšeme česky a nikdo nepochybuje o tom, že jak náš národ tak stát má právo na existenci, dokonce i hranice našeho státu jsou (s menšími výjimkami) historické, dané přírodními podmínkami. I v dobách, kdy byly české země součástí Habsburské říše, nebyla nikdy zpochybněna existence Čechů jako národa, i v úředním styku byl používán český jazyk a po ustavení parlamentu měli Češi zastoupení v podobě českých politických stran. Pro Čechy je jejich češství, jejich stát, jejich národní práva něco tak nepochybnitelného, že o tom nepřemýšlejí, nejsou na to citliví, není to argument, který by je oslovil v předvolebních kampaních. Jenomže Slovensko mělo hodně odlišnou historii. Uhry byly národnostně mnohem nepříznivějším prostředím, než Rakousko, potlačování slovenského jazyka a samotné ideje slovenského národa probíhalo v rozměrech, který by si v Rakousku nikdo netroufl ani představit. Slováci neměli ani dříve svůj stát a proto pro ně byla a je otázka slovenského národa, národního sebeurčení a slovenského státu mnohem silnější a cennější, než pro nás. Když přeskočím dlouhá staletí a začnu v době vypuknutí první světové války, už toto je pro Čechy a pro Slováky naprosto jiná historie. Impulsem pro vypuknutí války byl sarajevský atentát, zavraždění arcivévody Františka Ferdinanda d'Este a jeho manželky. Pro Čechy to byl jejich následník trůnu, bydlel na Konopišti kousek od Benešova, jeho manželka byla Češka Žofie Chotková, ale pro Slováky? Uhry byly samozřejmě součástí Rakouska-Uherska, jenomže od roku 1866 měly značnou autonomii, měly vlastní vládu, vlastní parlament. Pro

Slováky byli jak Ferdinand, tak jeho manželka cizinci.

Vznik Československa po první světové válce znamenal pro Čechy obnovení jejich historické samostatné státnosti – ale pro Slováky to bylo polovičaté řešení. Hranice Slovenska byly stanoveny uměle, bez ohledu na historické hranice a bez ohledu na etnické složení obyvatelstva a proto bylo nutné je vymoci silou a dodnes jsou Slováci (ale i Maďaři) na určení území Slovenska citliví. Jednoduše existence slovenského státu a jeho hranice nejsou zdaleka tak samozřejmé, jako je tomu u státu českého a proto je národnostní otázka na Slovensku stále živá. Navíc, zatímco Češi brali Československo za svůj stát, u Slováků tomu tak nebylo. Necítili se být rovnoprávným národem a měli silnou potřebu zdůraznit svou národnost, dosáhnout většího uznání a většího sebeurčení. Kdo si pamatujete pomlčkovou válku v roce 1990, víte, o čem píšu. Společný stát se dlouho neudržel. Jenomže zatímco je rok 1939, rozpad Československa pro Čechy historické trauma, byl to okamžik zániku české samostatnosti, pro Slováky to byl naopak okamžik vzniku samostatného Slovenského státu. A jakkoliv se na tehdejší slovenské politiky díváme jako na zrádce a zločince, z hlediska slovenského sebeurčení to vypadá jinak. Jsem přesvědčen, že Slováci nepochybně o mnoha zločinech způsobených vládou Slovenského státu během druhé světové války, nicméně jeho samotnou existenci považují za národní úspěch a proto politiky, kteří se za jeho vznik zasloužili, nemohou jednoznačně odsoudit. Způsob, jakým Slováci vnímají Tisa a způsob, jakým Češi vnímají Háchu je diametrálně odlišný. Dalším historickým traumatem bylo obsazení Československa vojsky Varšavské smlouvy v roce 1968. Až na pár proruských kolaborantů neexistuje žádný Čech, který by na tom našel nějaké pozitivum, dokonce i řada komunistů byla proti. Okupace sovětskou armádou Čechům nic dobrého nepřinesla. Ne tak Slovákům. Díky okupaci se prezidentem stal Slovák a vznikla federace. Slovensko získalo větší autonomii, Gustáv Husák byl vidět každý den v televizi, dodnes je vnímán jako sice komunista, ale

významný Slovák a jako takový byl oceňován i protikomunistickými slovenskými politiky po listopadu 1989. Naproti tomu neznám jediného Čecha, který by o Gustávu Husákovi smýšlel kladně.

Pro Slováky je jednoduše národní otázka mnohem důležitější, než pro Čechy a kvůli historické zkušenosti s Uherskem je zde i mnohem silnější panslavismus, který u Čechů prakticky neexistuje. Co s toho vyplývá? Pro Čechy znamenaly diktatury 20. století, a to jak německý národní socialismus, tak ruský internacionální komunismus ztrátu samostatnosti, pro Slováky naopak národní emancipaci. Češi podvědomě vnímají, že aby si zachovali svůj stát, musí být rozpínající se impéria zastavena, Slovákům naopak rozpínavost Německa a Ruska pomohla k autonomii a jejich instinkty nejsou naladěny stejně, jako ty naše. Putinova agrese vůči Ukrajině, která je Čechy vnímána jako opakování německé politiky konce 30. let 20. století, tedy postupný anšlus Rakouska, obsazení Sudet a nakonec pohlcení zbytku ČSR u Slováků stejnou reakcí nevyvolává, protože necítí historické trauma Mnichovské dohody. Mají pocit, že válka na Ukrajině se jich netýká, konec konců Rusové jsou taky Slovani, že košile je bližší, než kabát – a jelikož nemají historickou zkušenost s vlastním státem a jeho odpovědností vůči budoucnosti Evropy (Češi ji mají, český stát se v minulosti často podílel na utváření dějin, český král padl ve stoleté válce, jiný ve válce s rozpínajícím se Osmanským impériem, čeští králové zastávali funkci kurfiřta a volili německého krále a tím i uchazeče o trůn římského císaře, Jiří z Kunštátu a Poděbrad (doufám, že jsem si u kunštátských připsal malé plus) se dokonce pokusil o sjednocení Evropy proti Osmanům) mají pocit, že by to měl vyřešit někdo jiný, že jsou příliš malí a slabí a chudí konec konců, borovička kvůli tomu levnější nebude.

Češi a Slováci mají pocit, že si rozumí, protože jejich jazyky jsou velice podobné. Ale jejich dějiny, jejich vnímání práv a povinností státu a jejich národní instinkty jsou odlišné. Takže ač hovoří téměř stejným jazykem, ve skutečnosti si moc nerozumí – a nikdy si vlastně nerozuměli.

Račte otočit list

Mailing address:

NOVINY P.O. BOX 3335, REDFERN, NSW 2016

further information and advertisements rates <http://noviny.20m.com>

Publisher and Editor-in-Chief: Vratislav Ricardo Eugène Maria Jan-Křitel BEJŠÁK-COLLOREDO-MANSFELD, ph.: 02 9319 6380 / 0414 540 465 e-mail: noviny@exemail.com.au nebo/or nesemvamnoviny@gmail.com. NO FAX MEMBERSHIP / ČLENSKÝ POPLATEK: one year AU\$ 95.00, a half year / na půlrok AU\$ 50.00. Evropa a Amerika AU\$150 na rok včetně poštovního (noviny se tisknou každé druhé pondělí / printed every second Monday).

Pondělí 1. července

Rodina podpořila Bidena, aby dál kandidoval
Nejvyšší soud USA rozhodl / nerozhodl ve věci prezidentovy imunity A Česko se chystá na summit NATO
V letecké dopravě nad Evropou stoupá chaos
Zaměstnanci ministerstva spravedlnosti hrozí stávkou
V Brně se otevřel centrální stavební úřad, začíná digitalizace
Policie ve Sněmovně cvičila zásah proti útočníkovi
K Babišovi a Orbánovi se možná přidá Salvini
Ochladilo se, bylo něco nad 20, večer trochu přšelo

Úterý 2. července

218 kandidátů z 300 francouzských obvodů se vzdalo účasti, aby nevyhráli lepenovci A Kongresman Doggett vyzval Bidena, aby ustoupil z kandidatury
Ukrajina obsadila post velvyslance v Praze
Fiala se saským premiérem varují před populisty
Digitální stavební řízení je pod palbou kritiky
Díky novému vládnímu zákonu klesá zájem o letní brigády
Pražské letiště blokuje nedostatek personálu
Chorvati zdrazili dálniční mýtné
Na červenec chladno, spíše pod mrakem, sluníčko skoupé

Středa 3. července

Nejsilnější stát světa hledá náhradníka, který by převzal atomový kufřík A Množí se mírové plány, válčící Ukrajina a Rusko s nimi nesouhlasí
Rusům rostou příjmy z plynu a ropy
Klesá kurz koruny vůči euru a dolaru
Prezident Pavel odpískal možnost vyjednávání na bázi vláda a opozice A Kolaps na letišti Praha vrcholí
Podle vojenských zpravodajců není mírové soužití možné
Sloučí se tři výzkumné zemědělské ústavy
Poměrně chladno, poměrně zataženo. sluníčko jen chvilkami

Čtvrtek 4. července

Putin vyjádřil zájem o Trumpovy návrhy na řešení ukrajinského konfliktu A Orbán jede do Moskvy
Nepolevuje tlak na Bidena, aby se vzdal kandidatury
Pár dní před druhým kolem voleb se Macron neukazuje na veřejnosti A Česko už neuznává ruské nebiometrické pasy
Ministerstvo financí tají před veřejností návrh rozpočtu
Bartoš připouští „chyby ve výdajích na digitalizaci“
Na Velehradě se konají Dny lidí dobré vůle
Na červenec chladnější proměnlivé počasí, sluníčko až večer

Pátek 5. července

V Británii rozhodujícím způsobem vyhráli labouristé
Orbán se vypravil za Putinem do Moskvy
Část frakce ID se má sloučit s Patrioty
Producentka Disneyová (Kačer Donald) bojkotuje Bidena
Před volbami ve Francii stoupá počet násilných akcí
Skončil sokolský slet A Končí kotlíkové dotace
Česko chystá plynový terminál v Hamburku na rok 28
Po 30 letech je tu stavební povolení pro dálnici D35
Celkem chladno, když svítilo sluníčko bylo hezky

Víkend 6. – 7. července

Ve Francii proběhlo 2. kolo parlamentních voleb, vyhrála krajní levice
Nový britský premiér Starmer slíbil nesobecké vládnutí
Frakce Patrioté pro Evropu (Babiš, Orbán a d.) už má 8 zájemců A Německá ministryně zahraničí Bearbock odmítla setkání s maďarským protějškem
Prezident Pavel odmítá myšlenku financovat veřejnoprávní média z rozpočtu A Hlavní cenu ve Varech získal filmový dokument o genderu a klimatu
Do krajských voleb půjde Spolu spolu ve 4 krajích, v 8 dvě ze tří A Festival Beats for Love v Ostravě měl rekordní účast
V sobotu bylo vedlo, pak přišly bouřky a v neděli se ochladilo

Pondělí 8. července

Nová britská vláda představila program
Biden slibuje, že bude dál kandidovat
Francouzský prezident Macron odmítl návrh demise premiéra Attala
Patrioti pro Evropu oficiálně potvrzení, Dostálová je místopředsedkyní A Lidovec Hladík tlačí na vyhlášení Národního parku Krivoklátsko
Fiala označil frakci Patriotů v EP za pomahače zájmů Ruska
Čeští politici nevědí, jestli Macron uspěl nebo neuspěl
Zavřeli Bránu gigantů na Hradě
Vrchní vládní cenzor plk. Foltýn národu sdělil, že každý, kdo řekne slovo „cenzura“, je spolupracovníkem Ruska. Slovo „cenzura“ je tedy od nynějška režimem cenzurováno.
Vrátilo se léto, zatím ne moc vedro, ráno byla dokonce mlha

Úterý 9. července

Zelenskyj je ve Washingtonu na summitu NATO
V Moskvě jednal indický premiér Módi s Putinem
Podle Guardianu je Británie majákem stability v Evropě
Fico se poprvé po útoku účastnil jednání kabinetu
Protidrogový Vobořil složil funkci koordinátora
Babiš navrhuje postavit na jižní hranici Evropy ozbrojenou stráž A V Česku a Švédsku za posledních pět let nejmí klesly reálné mzdy v posledních pěti letech

Okamurova SPD se spojí s německou AfD ve frakci EP
Horký letní den se všim všudy

Středa 10. července

Do Německa se od roku 2026 vrátí střely s dlouhým doletem
Macron by si přál, aby v parlamentu vznikla široká koalice
Blinken Ukrajině slíbil, že letouny F16 jsou už na cestě
V europarlamentu vznikla konkurenční nacionalistická frakce
Rok před volbami začne vláda řešit dopravu, modernizaci, trh práce a byty A Vláda nemá v úmyslu jmenovat náhradu za drogového koordinátora Vobořila
Jurečka zvýší od ledna penze o 356 Kč
Poslanci jednali a nedojednali odvolání Xavera Veselého z Rady ČT za hubatost vůči Nerudové
Horko, někde bouřky, n nás ve Zvoli nikoli

Čtvrtek 11. července

USA pošlou Patriots a municí Ukrajině
Rusové plánovali vraždu šéfa německé továrny na tanky
Fico varuje před přijetím Ukrajiny do NATO
Izrael a Hamás se snad dohodly na rámci pro příměří Okamura uzavřel s Trikolorou a PRO dohodu pro krajské volby
Vláda schválila bezpečnostní smlouvu s Izraelem
Nejvyšší státní zástupce Striž nadále chce popotahovat učitelku Bednářovou
Rath nevysoudil omluvu za výroky státního zástupce
Slunečný den, teplota kolem 25, vpozdvečer krátce sprchlo

Pátek 12. července

Průzkumy tvrdí, že podpora Trumpa a Bidena je vyrovnaná
Polský parlament přitvrdil v protipotrátové politice
V Německu sílí hlasy pro silnější kontrolu hranic
Sněmovna neschválila opoziční návrhy vůči zákonu o poplatcích
Europoslanci nepřišli na schůzku s premiérem Fialou
Na schůzku přivezl A. Vondra F. Turka svým autem
V republice pobývá přes milion cizinců
Prezident Pavel doufá, že Zelenskyj je spokojen s výsledky summitu NATO
Horký den s bouřkou později odpoledne, 18 mm srážek

Víkend 13. července – 14. července

V USA stělili na Trumpa a Osaměly a šikanovaný, řekli o atentátníkovi jeho spolužáci
Rusko ohlásilo obsazení Urožajnyho ve Vremjevském výběžku v Doněcké oblasti A Lukašenko nařídil stažení armády z bělorusko-ukrajinských hranic
V Německu mohou pít děti legálně alkohol již od 14 let.
Izraelci zabili velitele brigády Hamásu, kterého viní za přípravu říjnového útoku
Stále více dětí vidí špatně na dálku, oči jim kazí i sledování mobilů
MUDr. Karel Erben, primář poradny pro civilizační choroby v Praze uvedl, že rakovina a všechny nemoci se dají léčit i bez léků.

Dodatek k článku na první straně.

P.S. Samozřejmě si uvědomuji, že takové zevšeobecnění je zatíženo mnoha chybami a že mnoho Slováků ohrožení ze strany Ruska vnímá, a naopak mnoho Čechů by svobodu vyměnilo za levnější benzín nebo vyšší důchod, zejména pokud jim to slíbí Slovák aspirující na vládu v této zemi. Snažím se jen popsat důvody rozdílného přístupu většiny obyvatel České republiky a Slovenska k současnému dění a odložit růžové brýle vysněné česko-slovenské sounáležitosti.

Británie zvolila stagnaci, Francie chaos

Aston Neff
Parlamentní volby v Británii skončily vítězstvím labouristů nad konzervativci: vše ukazuje na to, že nová Starmerova vláda bude pokračovat v zhoubné politice vlády předchozí, ale sešup půjde rychleji. V neděli pak skončilo druhé kolo parlamentních voleb. V materiálu opřeném o odhady ČTK večer sděluje, že nečekaně vyhrál levý blok. Nevím, kdo co čekal nebo nečekal, vítězství levičáků se čekat dalo ve chvíli, kdy k němu voliče vyzval prezident Macron. Ten recept k vítězství levých ultras je prostý: označte protivníka za fašisty, zastrašte střed a vítězství je vaše. Což se ve Francii stalo. Označování za fašisty funguje a používá ho dnes ve světě kde kdo. Pro americké demokraty je Trump fašista. Náš ubohý Fiala je fašista v očích Vladimíra

Putina. Fiala je natolik slušný, že Babiše za fašistu přímo necechuje, ale ruskou vlajku mu na čelo nechá namalovat (opakují, že právem) a protože Putin je taky fašista, tak se nám kruh pěkně uzavírá. Každý jsme fašista pro někoho a někdo je fašista pro nás.

Zabýváme se teď Francií. Jejich sněmovna má 577 křesel, takže k většině potřebuje 289 prstů na puntíku „ano“. Takzvaná Nová lidová fronta (nazvaná podle katastrofální Lidové fronty z konce třicátých let, která Francii ochromila a udělala z ní Hitlerovu kořist) má šanci na 175 až 205 křesel, macronovci 150 až 175 míst.

Lepenovci zůstali třetí se ziskem - podle odhadů - 115 až 150 křesel. Odhady bývají ve Francii spolehlivé, takže by to bylo opravdu velké překvapení, kdyby po oficiálním součtu měly volby vypadat jinak než hodně – jakž takž – málo v pořadí levicových ultras – střed – pravice.

V pohotovosti je 30 tisíc policistů, protože ve Francii nikdy nevíte, co se může stát. Levičák Mélenchon okamžitě vyzval k demisi Attalovy vlády (Attal je ten, kdo si pochvaloval, že migrační pakt donutil východní země přijmout přebytečné migranty, Mélenchon zve ke stěhování do Evropy celou Afriku, následně prezident Macron vyzval obyvatelstvo ke zdrženlivosti, protože odhady výsledků podle něj neodpovídají na otázku, kdo bude vládnout. To tedy neodpovídají, když i takzvaně umírnění socialisté v euforii z vítězství odmítají s Macronovými centristy jít do vlády.

Na konečné výsledky si musíme počkat. Jisté ale je, že v Paříži to nebude jako v Londýně, kde Sunak poblahopřál soupeři na závěr voleb k vítězství a vítěz se následujícího dne nastěhoval do Downing street číslo 20.

Psáno na základě odhadů a předběžných výsledků, možná se ukáže, že je vše jinak. Ráno moudřejší večera.

PROVOKACE:**Pes, který vyvolal pozdvižení**

Hana Lukešová NevPes
Izraelský pes Oketz způsobil rozruch poté, co byl natočen, jak napadá obyvatelku Gazy v jejím domě v Džabalji.

Po celém arabském světě propukly naplno protiizraelské vášně a video, zachycující tento útok, vyvolalo vlnu zběsilé nenávisti vůči Izraeli, avšak později se ukázalo, že se jedná o psa, kterého unesli bojovníci z teroristické organizace Hamás.

Teroristé z Hamásu odvěkli s sebou psa s veškerým vybavením, které měl u sebe, a nastražili na něj výbušniny, aby zranil izraelské vojáky. Když byl pes v držení Hamásu, byl zaznamenán jeho útok na gazanskou ženu. Reportáž o tomto napadení odvysílala katarská televize Al-Džazíra, která je napojena na teroristické hnutí Hamás.

„Žena spala ve své posteli v uprchlickém táboře Džabalji, to je zločin,“ komentoval zveřejněné video zpravodajský kanál. Daulat Abdullah a-Tanana, kterého izraelský pes při útoku rovněž poranil, řekl Al-Džazíře: „Pes mě napadl a táhl mě, když jsem spal, táhl mě z postele ke vchodu do domu. Vážně jsem si poranil ruku a nyní trpím zraněním. Židé na mě zaútočili se psem.“

Nutno podotknout, že palestínští teroristé psa zabili a poté ho obložili výbušninami. Jednotce izraelské armády (IDF) se podařilo dne 26.6.2024 dostat k tělu psa, nálože zneškodnit a nedlouho poté izraelské vojáky mrtvého psa pohřbili.

Slovensky dom v Lidcombe.

Máme pre Vás odpovede na najčastejšie opýtané otázky:

*Kto varí a organizuje zábavy?

Akcie sú organizované dobrovoľníkmi, prevažne rodičmi detí a mládeže z folklórneho súboru Stonožka. Všetky kuchárky či kuchari sú maminy a ocinovia, ktorí vedia že aj v malej kuchyni sa dajú robiť veľké veci. Výtťažok z tejto akcie ide na podporu slovenskej komunity v Lidcombe.

*Menu a take away?

Všetky jedlá varíme a pripravujeme v našej kuchyni v Lidcombe. Je to tak povediac bežná rodinná kuchyňa. Nemáme vybavenie profesionálnej či restauračnej kuchyne a tým pádom máme isté obmedzenia. Máme istý počet jedál, ktoré sme schopní pripraviť. Ak sa stane, že sa niečo vypredá, nedá sa doobjednať viac. No na druhej strane, ak máme niečoho veľa, máme možnosť kúpiť si take away. Máme prichystané krabičky, kelímky, čo bude treba. Všetko čo máme na menu, vrátane zákuskov, sa dá kúpiť aj take away do vypredania zásob.

*Ak som si nerezervoval stôl, môžem stále prísť? Áno môžeš, rátame s tým že prídu aj hostia bez rezervácie.

*Dá sa v klube platiť kartou?

Máme k dispozícii 2 EFTPOS terminály - jeden v kuchyni a jeden v bare. Za vstupné, koláče a tombolu sa dá platiť len v hotovosti.

*Môžem prísť oblečený v kroji?

Účasť v kroji je vždy veľmi vítana. Každý rok máme niekoľko hostí v krojoch z rôznych regiónov Slovenska. Budeme mať cenu za najkrajší kroj.

*Kedy sa zatvára kuchyňa?

Kuchyňa je otvorená počas celej doby zábavy, kým bude čo predávať.

*Koľko ľudí môže sedieť pri jednom stole?

Pri jednom stole zvyčajne môže sedieť 8 ľudí.

*Kedy končí zábava?

Oficiálny čas ukončenia zábavy je polnoc, ale... Ťešíme sa na Vašu účasť.

Vydavateľ: Bolo by moc pekné, keby mi v tom Lidcombe pomohli nájsť nových predplatiteľom Novín.

Medzi Hitlerom a Stalinom

V najbližších Bielych miestach si pripomenieme dve veľké júnové výročia.

Pred 85 rokmi, presne 7.júna 1939 uleteli do odboja prví slovenskí letci a pred 80 rokmi, presne 6.6.1944 vypukla operácia overlord, kde zohrali rolu aj naši letci.

Aký bol príbeh prvej skupiny letcov, ktorí uleteli dobrodružne z územia Slovenska do odboja a už v prvých dňoch po vypuknutí vojny sa zapojili do boja proti Hitlerovi?

Viedli ich k tomu aj ideály prvej Československej republiky, ktorej vznik sme si pred pár dňami pripomínali.

Príbeh pilotov, o ktorých bude reč, inšpiroval neskôr približne 90 ďalších, ktorí ušli na západ či na východ - aby sa zapojili rovnako do boja proti nacizmu.

A svoju úlohu zohrali aj v legendárnom Royal Air Force.

Zradcami sa však stali nielen pre ľudí, no neskôr aj pre komunistov.

Najznámejším zo skupiny prvých letcov, ktorí dobrodružne uleteli v júni 1939, je dnes

bezpochyby generál Imricha Gablech, ktorý sa dožil 101 rokov.

Vtedy, v čase svojho úteku to bol však mladý chlapec z Hrachovišťa, ktorý sa vycvičil v Akcii tisíc pilotov v republike, aby mohol brániť pred nacistickou hrozbou krajinu, v ktorej žil.

Hoci sa pôvodne pripravovali na obranu prvej Československej republiky, krátko po tom, čo ju Hitler rozbil bez boja, sa rozhodli pre svoj letecký útek do zahraničia.

Ich cesta do boja proti nacizmu však bola zložitejšia ako by sa mohlo zdať - viedla totiž nielen cez bojiská druhej svetovej vojny, no najmä stalinský gulag. A odtiaľ potom priamo do legendárneho britského kráľovského letectva Royal Air Force.

Krajina, za ktorú bojovali, ich však po návrate. Imrich Gablech nebol jediný, ktorému chcel komunistický režim ukradnúť jeho životný sen.

Naše Biele miesta sme tentokrát nahrávali príznačne v Múzeu Royal Air Force vo Větrním Jěnikove.

Ich hosťom bude šéf Czech Spitfite Clubu a zakladateľ československého Múzea Royal Air Force Zdeněk Sádecký, ktorý napísal a práve vydal knihu s názvom Imrich Gablech - veľký úlet.

No počuť budete v archívnom rozhovore aj samotného generála a dozviete sa aj to, prečo o ňom písali noviny ako o letcovi, ktorý uletel Tisovi, odplával Stalinovi, aby bojoval proti Hitlerovi aj o letcovi, ktorý prežil celé jedno turbulentné storočie.

Viac na : Biele miesta 20.storočia - Rádio Slovensko nedeľa 2.júna o 21.05

Pan President

Slovenská pravda:

Nový prezident Pellegrini si vyberá pracovný tím. Novinkou by mal v paláci byť aj poradcovský tím pre oblasť národnostných menšín. „Chcem, aby tu bol zástupca maďarskej komunity, aby tu bol zástupca rusínov, českej menšiny a všetkých ďalších, ktorí tu žijú,“ povedal Pellegrini. Po boku Pellegriniho by mohol byť aj spisovateľ a otec moderátoky Adely Vinczeovej Jozef Banáš ako poradca pre oblasť médií a kultúry.

Pellegrini pre Markízu priznal, že toto meno určite vzbudí rozruch. „Je dnes najúspešnejším spisovateľom, má najviac prekladané knihy do rôznych svetových jazykov, myslím si, že by mohol priniesť zaujímavý pohľad na to, čo sa v spoločnosti deje,“ povedal. Banáš bol na zozname ŠtB a počas pandémie konšpiroval o tom, že covid vlastne nie je až taký nebezpečný. „Zatiaľ ste nás nepresvedčili o nebezpečnosti tejto ‚hnusoby‘,“ napísal ešte v septembri 2020 na Facebooku. Po tom, čo kvôli covidu skončil v nemocnici, svoj názor prehodnotil.

Dnes sme boli na mimoriadnom výbore Národnej rady k situácii v RTVS.

Soňa Gyarfašová

Koaliční poslanci neprišli, takže výbor nebol uznášaniaschopný.

Ale vznikla neformálna debata s opozičnými poslancami a predsedom výboru za SNS Romanom Michelkom.

Hodina vo výborovej miestnosti, ďalšia hodina potom. Ku cti mu slúži to, že ako jediný debatuje. Ale to je všetko.

Že je to celé o nás bez nás? Už je vraj neskoro.

S kým sme mali diskutovať? S ľuďmi ako Lukáš Machala, ktorí spochybňovali petíciu s 1200 podpismi a namiesto toho, aby s nami hovorili, postovali na Telegram fotografie našich kolegov foteň od chrbta?

Mohli sme osloviť politikov. Lenže my sme novinári, nie politickí aktivisti.

Bič na novinárov v podobe etickej komisie máme, no čo záruky slobody našej novinárskej práce? A záruky, že o personálnych otázkach nebudú rozhodovať politici, keď dnes útočia na médiá a hovoria, kto z našich z kolegov sa z obrazovky stratí?

Podľa predsedu výboru je zárukou slobody tvorby osoba riaditeľa. Toho zvoleného jednofarebnou radou?

Skúsenosti máme z minulosti.

Kolega Ivan Brada napríklad aj takú, že vtedajší šéf publicistiky z éry Štefana Nižňanského tajne nahrával na skrytú kameru jeho respondenta, starého pána, ktorý bojoval s mečiarovskými privatizérmi.

Sama mám skúsenosť s Jaroslavom Rezníkom ako nominantom SNS, ktorý chcel zastaviť Reportérov. A len verejný tlak rozhodol, že to uhral, že to bolo len prerušenie. Ale zastavil nadhlo televízne zaznamenávanie pamätníkov 20.storočia. Povstalcov, politických väzňov. Množstvo týchto ľudí sme "vd'aka nemu" už nezaznamenali.

No späť k debate s predsedom mediálneho výboru.

Na výhrady pamätníkov totalít, ktorí upozorňujú na zlý vývoj, hovorí, že predikujeme dopredu.

Nepomohol ani argument, že sa tvorbou novej inštitúcie mnohé veci načas zastavia (napríklad aj mapovanie mojich pamätníkov). Prečo sa pri vraj ich úprimnej snahe niečo zlepšiť neriešia veci novelou zákona a načo rušiť celú inštitúciu? Viackrát zaznelo, že ak niečo zrušíte, je problematické to začínať nanovo .

Nedali sa peniaze na tvorbu novej inštitúcie použiť radšej na rozvoj inštitúcie a projektov, ktoré robíme?

Ak sa zákon, na ktorý upozorňujú aj medzinárodné novinárske organizácie, ukáže ako zlý, zodpovedať sa bude predkladateľ.

Ale kto to dá potom celé ešte dokopy?

Mala som dnes pocit, že žiadne argumenty jednoducho nezavážia.

Ak máte pocit, že na tej foto vyzeráme ako kyslé uhorky, je to tak. To je taký pocit bezmocnosti.

Ale človek má aspoň pocit, že niečo urobil.

A spomenula som si na vetu Silvestra Krčméryho, ktorú vyslovil v neporovnateľnej situácii.

Vy máte moc, my máme pravdu.

Vláda: Schwánila opätovné zriadenie veľvyslanectiev v Austrálii a Bruseli

Rezort diplomacie ďalej vysvetlil, v prípade Austrálie poukázal na nárast obchodnej výmeny i potenciál ekonomickej diplomacie v oblasti obranného priemyslu a letectva. Znovuobnovený zastupiteľský úrad v Canberre bude mať akreditáciu pre Austrálsky zväz, Nový Zéland a ďalšie štáty Tichomoria. Po opätovnom zriadení veľvyslanectva v Canberre bude naďalej fungovať aj generálny konzulát v Sydney. "Patrí k najvyťaženejším konzulárnym úradom vzhľadom na to, že v Austrálskom zväze a na Novom Zélande žije početná krajanská komunita," vysvetlilo MZVEZ.

POLITIKA:**Netušená poesie České republiky**

Tomáš Vodvářka

Kdo si myslí, že politika je svinstvo a že do ní lezou jen psychopati, kariéristé, různí vykukové a podobná čeládka, je velkém omylu. V souboru politických stran a hnutí lze nalézt netušený rozměr poesie.

Dostal jsem volební lístky do evropského parlamentu. Krom poučení tam na dvou stranách formátu A4 lze nalézt soupis všech politických stran a hnutí, které jsou evidovány v České republice. A že některé jsou opravdu s bizarním názvem, nelze ani na chvíli pohybovat.

Tak třeba první na seznamu je „**8žije**“ (Osmička žije). Je to dobře, protože ještě donedávna u nás žil a jinde furt žije trvale Lenin, když už ne fyzicky (což dokládá rozpadající se kadaver na Krasnoj plošči), tak ve svých idejích. Osmičce lze přát totéž, i když tak není úplně jasné z čeho, za čí a de facto proč. Pokud jen za své, nelze mít námitek.

Dalším v pořadí je **BEZ-UL** (Bezpečné ulice). Fajn, tady je aspoň jasné, vo co go. Žádné výmoly, ukradené kanálové mříže, rozbité osvětlení. Žádné kapsář nebo lapka, co vás majzne kyjem do hlavy a sebere šrajtofli. Možná mají zapracovánu i šnečí rychlost motorových vozidel. Přejme straně úspěch, jdou či spíše se šinou správným směrem.

„**BUPO**“ (Budoucnost pro občany). Tohle je už do pranice, Jakou mají na mysli? Tu šťastnou, kterou jim slibují všichni od ANO po NE? Tímhle se nikam nedostanou, tam je narváno. Že by spíše tu temnou? To jim však celkem zdecimuje případný elektoriát. Vyjma poštelců u počítačových her jim asi pšenka nepokvete. Slovem – bacha na ně.

DV 2016 (Dobrá volba 2016), Tak tady je jasno, Jelikož jsem vinař, vím, že třeba Rulandské šedé z vinice Šobes bylo ve zmíněném roce obzvláště podařené. I Merlot ze Saint Emilionu, jehož pár lahví ještě strážím před nájezdy mých lačných příbuzných, bylo v roce 2016 špičkové kvality. Zde je zcela jasno. Rok 2019 taky nebyl špatný, tak bacha na konkurenci.

LŽPL (Lepší život pro lidi), kde ve vývěsním štítu je minimální mzda 70 tisíc Kč a pense 50 tisíc. Perfektní, divím se, že je o nich tak málo slyšet. Tohle přeci musí přebít i chegevarovské projevy pánů Rajchla a Vrábela. Jistě má předseda tohoto spolku zmáknutou celou ekonomiku. Dle mého jen pikle imperialistů mu brání v převzetí Nobelovky za ekonomii.

Mourek (politická strana). Taky dobrý. Kdo z nás nemá rád kočky domácí, ty rozkošné mazlíčky, kterých je plný internet? Nicméně není tak úplně jasné, co by v parlamentu prosazovali. Levnější granule? Zákaz kastrace? Je třeba vyjít na světlo s programem, ať všichni víme, co je Mourek zač.

MSVC (neboli Malá strana velkých cílů). Tohle je naprostá bomba. Jak to říkal Sváťa Čech? „Sláb jenom ten, kdo ztratil v sebe víru a malý ten, kdo zná jen malý cíl“. Tady je to jasné, koho má strana v logu. Čecha! Žádného slovenského blebolu či šikmookého non stop řečníka. Tohle jsou ti praví vlastenci a ne ta čeládka s fanglemi na Václaváku.

Volt (volt Česko). Tady je to hnutí přímo hmatatelné jako pnutí či spíše napětí. Pokud je

členů aspoň 220, tak to už je síla a kdyby jich bylo 380, jsou v podstatě nepřekonatelní v politickém boji. Všichni se jich budou bát dotknout, byť jen prstíkem. Protivník bude vážit každé dotek....

HOP Hydra. /Hnutí občanů a podnikatelů/. Dávají jasně najevo, že jedna hlava nic neznamená, že naopak je to přínos, protože se na její místo po případné ztrátě natlačí minimálně dvě, ne-li více. Za mně je to strana s největším potenciálem růstu.

Jsmepro. No, když si to přebereme, kdo by nebyl? Tedy, až poté, co se dozvíme, pro co vlastně jsme. Pamatujeme doby, kdy jsme byli všichni PRO – bývalo to okolo 99,8% a přitom řada z nás byla spíše PROTI, ale tehdy to tak nějak nebylo dovoleno, protože nikdo jiný než ti pro nebyli k mání.

TUJKA (Tvůj kandidát). Tak tady je to místo poesie spíše jinotaj. Jde o Frantu Tujku ze Zlíchova, který chce být zvolen, nebo nějaký akronym, který se snaží vemlouvát, že jakási osoba je právě tou, kterou chceme vytáhnout na piedestal? Je třeba to před vhozením papírku do urny pečlivě rozklíčovat.

(ŽB) Ženy za Brod. Tohle je pěkné, mnohem lepší, než kdyby místo Brodu byla nějaká cifra. Víme, že občas nějaký člověk stojí za...no víte za co. Ale žena za Brod, to musí být ženská festovná, vždyť Brod (ať už Uherský či Havlíčkův) je docela pecka. A chlapi samozřejmě ostrouhají, ti jsou tak maximálně za Kopidlno.

Je tam toho více. Jsme národ poetů a laskavých lidí.

Nejsvobodnější země na světě.

Před čtyřiceti lety emigrovala loutkářka Muchová do Austrálie, dodnes tam hraje Rusalku

Lucie Výborná 17. červen 2024

V 80. letech emigrovala **Lenka Muchová** do Austrálie, kam s sebou přivezla české loutkářské divadlo. Desítky let popularizuje loutky a hraje loutkové hry na české motivy. „Člověk mohl jet kamkoliv, kdykoliv. Prostě absolutní svoboda,“ popisuje své dojmy z Austrálie na konci 80. let. Jakožto kulturní misionářka v Austrálii odehrála například loutkovou adaptaci Rusalky či Mozart a Praha. Jak reaguje australské publikum na české loutkové hry? A mají loutky duši?

U loutkářských příběhů to vždycky začíná nějakým starým zapomenutým divadélkem po někom na půdě – po mamince, po dědovi. Jak to bylo u Vás?

Ano, ano, po mamince, na půdě. Jako malá jsem vytáhla loutky ze 30. let, rodinné loutkové divadélko, a jako dítě jsem si s nimi hrála. Poté si maminka vzala pana Šimánka, tak si také hráli s

loutkami, opravovali je. Hráli potom také loutkové divadlo na chalupě dětem na venkově.

V úvodu jsem říkala, že kdyby byl nějaký kulturní misionář, tak byste to asi byla Vy. Jak jste se v 80. letech ocitla v Austrálii?

Emigrovala jsem. Původně jsem se měla nápad obeplout svět na jachtě. Horolezci ve Dvoře Králové si vyrobili dřevěnou jachtu, že s ní pojedou kolem světa. Tak jsem si říkala, že je to dobrý nápad, že to s nimi zkusím. Nějak mě nepustili, bylo to v té době komplikované. Také jsem teprve nedávno zjistila, že maminka začala pracovat s Milošem Formanem, který byl v Praze a řešil Amadea.

Řekli, že nikdo z okolí výrobců se nesmí stýkat s nějakými nevhodnými osobnostmi, což byli přesně moji kamarádi, takoví disidentští. Jednou jsem někde seděla a někdo říkal: „Dej si pozor, s kým se stýkáš.“ Až po letech jsem zjistila, že když jen zmíním, že moje maminka dělá nějaký kostým... o tom nikdo nesměl mluvit, o Amadeovi. To bylo zakázané.

Proč jste utekla do Austrálie?

Původně jsem chtěla na jachtě kolem světa, nějak jsem se dostala stopem do Španělska. Čekala jsem na jachtu, ale nepustili ji. Vrátila jsem se stopem do Německa, podle zákona ale máte v první zemi, do které vstoupíte, požádat o azyl. Tak jsem si řekla, že se tam raději vdám. Zase jsem se stýkala s nevhodnými osobami, můj přítel byl hlasatel Svobodné Evropy. Říkala jsem si, že když si ho vezmu, bude to znamenat problémy pro moji rodinu. To jsem nemohla udělat.

Potkala jsem jednoho Čecho-Němce, který přijel z Austrálie. Říkal: „Austrálie, tam by o tebe mohli mít zájem. To je tak úžasná země, svoboda, můžeš dělat cokoliv. Můžeš jít kopat opály, cokoliv, prostě absolutní svoboda. Neexistuje žádné policejní hlášení. Takovou zemi jsi nezažila, máš hrozně štěstí, že tam můžeš jít“. Tak jsem řekla, že jo, pojedu do Austrálie.

Austrálie v půlce 80. let skutečně musela být diametrálně odlišná od toho, co cestovatelé mohli poznat v 90. letech nebo po roce 2000. Jaká byla?

Myslím si, že byla asi nejsvobodnější zemí na světě. Bylo to opravdu neuvěřitelné, nemusela jste se nikde hlásit. Člověk mohl jet kamkoliv, kdykoliv. Prostě absolutní svoboda. Myslím si, že asi jako před sto lety v Evropě.

Jádro vaší sbírky jsou loutky Vaší maminky. Řekněte mi o nich něco.

Maminka začala dělat loutky v roce 1991, k 200. výročí úmrtí Mozarta. Pak je začali prodávat také v obchodech v Praze. V roce 2003 přijely do Austrálie, prodali jsme je také do Sydney Opera House. Já teď loutky vyrábím také. Materiálu zbylo hodně, maminka už je nemůže dělat, takže já pokračuji a vyrábím loutky.

Jak se do Austrálie dostaly první loutky? Kde se dá v Austrálii hrát české loutkové divadlo? A kde se dnes Lenka Muchová cítí doma? Poslechněte si celý rozhovor na.

<https://youtu.be/RLnwEiz-WDk>

Přijde podřízený k šéfovi: "Šéfe, chtěl bych přidat!" Šéf překvapeně vzhledne a poplácá jej po zádech: "Tak přidej!"

Chlap v letadle k letušce: já letím poprvé a hrozně se bojím! Ach vy chlapi jste všichni stejní, ted" mi tam brečel pilot...

POZOR Daňové přiznání v Austrálii:

Kdy musíte podat daňové přiznání, abyste se vyhnuli pokutě?

Abyste se vyhnuli vysoké pokutě, je třeba si do kalendáře poznamenat důležité datum. Tohle byste měli vědět.

Daňové období je za dveřmi a s ním přichází i důležité datum, které si musíte poznačit do kalendáře, abyste se vyhnuli vysoké pokutě.

Konec finančního roku, 1. červenec, je za námi, což znamená, že je čas začít si dělat pořádek ve svých záležitostech.

Pokud podáváte vlastní daňové přiznání, musíte tak učinit do 31. října, jinak vám hrozí pokuta od australského daňového úřadu.

Pro ty, kteří využívají služeb daňového zástupce, platí pozdější termín.

Každý, kdo nepodá daňové přiznání sám nebo se nezaregistruje u daňového agenta do říjnového termínu, bude potrestán pokutou 313 dolarů.

ATO varuje, že tato pokuta se zvyšuje každých 28 dní, maximálně však pětkrát, což znamená, že pokuta vás může stát 1565 dolarů.

Pro střední a velké subjekty je poplatek vyšší, ATO násobí pokutu dvěma, resp. pěti.

Co když tedy zapomenete podat daňové přiznání?

ATO vás telefonicky nebo písemně upozorní, že jste promeškali lhůtu.

"Uvědomujeme si, že lidé někdy nesplní své povinnosti týkající se podání včas, a to i při nejlepší vůli." Translated with DeepL.com (free version)

Josef Vondruška

*18. duben 1952, Bohušovice nad Ohří

†28. prosinec 2014, Praha

Pavel Šerý

Sedm desetiletí a ještě roky dva uplynuly ode dne, kdy se narodil básník, prozaik, hudebník a výtvarník, kterému se říkalo Vaťák, což se mu moc nelíbilo.

Nejistoty, Věřím v zlo, A bůh hrál rock'n'roll, Rock'n'rollový miláček, Vyšehradští jezdcí, Chlastej a modli se a další...

Český undergroundový autor, který sepsal kroniku The Plastic People of the Universe, se vyučil malířem pokojů. Po vyučení pracoval v dělnických profesích. V roce 1973 absolvoval pětíměsíční náhradní vojenskou službu u pracovní jednotky v Žatci. Po svém návratu do civilu na konci roku 1973 nastoupil jako kytarista a zpěvák do skupiny Umělá hmota, kde se stal hlavním textařem. V lednu 1977 podepsal Chartu 77. Pepa pak vstoupil do kapely The Dom a tři roky v ní strávené vždy označoval za nekrásnější svého života, přestože většinu období strávil na drogách.

V roce 1980 emigroval přes Rakousko do australského Sydney, kde pracoval jako dělník v továrně.

Do Československa se vrátil po Sametové revoluci v roce 1992...

NEJISTOTY (1977)

Na vrcholu hory sedí poutníci
Tíše hovoří o životě a smrti
Na dně jezera leží slunce
z očí mu kanou zlatý slzy
Pláče pro mrtvé anděly
pro tisíce vyhaslých mrtvých očí
Obloha tmavne čím dál víc
Unavené hvězdy padají do moře
Na nebi na zemi panuje nejistota
Smrt svou moc už dávno ztratila
Všichni ji prosí o návrat
chtějí se již jen s ní milovat

"Ladění nástrojů považuju za buržoazní přežitek."

Zajímavosti. Víte, že....

.....Z natáčení online programu o husitství s doktorem Houškou. Mezi spoustou zajímavých věcí mě zaujala jedna drobná poznámka. Za celé husitské období není jediný záznam o tom, že by prostý lid bránil svého katolického duchovního nebo mu aspoň pomohl schovat se nebo něco takového.

Potvrzuje to to, co říkají solidnější historikové náboženství. Pozdní středověk byl dobou, kdy křesťanství se týkalo výhradně úzké vládnoucí vrstvy. Většina obyvatel byla nábožensky indiferentní a církev vnímala jako utlačovatelskou instituci. Lidem splyvalo církevní a státní do jednoho celku.

Legenda o křesťanském středověku se objevila až v 19. století.

Proč jsi tátovi nakreslil zelený vlasy? Protože nemám plešatou pastelku!

Za totality přijel turista do městečka, kde byl jen jeden hotel, a ptá se recepčního, jestli mají ještě volná místa.

„Bohužel, už je tu jen jedno lůžko, kdyby vám nevadilo být na pokoji se dvěma dalšími pány.“

Turista to vzal. Přejde na pokoj, seznámí se s těmi dvěma a ulehnu. Ti dva se vybavují o všem možném, včetně politiky, a mají celkem protistátní názory. Turista se snaží je zarazit:

„Prosím vás, nechte toho, co když nás odposlouchávají?“

Ale oni se jen zasmáli a pokračují v hovoru. Tak se chlápek sebral, vyšel na chodbu, recepčnímu strčil do ruky dvacku a říká mu:

„Prosím vás, přineste nám PŘESNĚ v devět tři čaje.“

Vrátil se na pokoj a ti dva pořád vedli protistátní řeči. On juknul na hodinky a povídá: „Tak vy mi nevěříte?“

Pak se nahnul ke květináči v rohu a říká: „Soudruhu majore, prosím, pošlete nám tři čaje.“

Dvě minuty na to se objeví služba s podnosem se třemi šálky čaje. Ti dva vyvalí oči, ztichnou a jdou spát.

Druhý den odpoledne se turista vrací z města. Vejde na pokoj, a tam nikdo. Tak se ptá pokojské, kde že jsou ti dva chlápci, co tam včera byli ubytovaní.

„Sebrali je, že vedli protistátní řeči.“

„A myslíte, že mne taky seberou? Byl jsem celý večer s nimi.“

„Taky by vás sebrali, ale soudruhu majorovi se ten váš vtip hrozně líbil.“

Recept No. 652**jogurtový dort bez mouky****Ingredience**

bílý jogurt - 400 g
bramborový škrob - 50 g
vejce - 4 ks
cukr - dle chuti

1. KROK - Do hluboké misky vyklopte jogurt a oslaďte jej podle chuti cukrem. Pokud máte rádi vanilkovou příchut', neváhejte do směsi přidat vanilkový cukr. Jestliže máte rádi skořici, přidejte skořicový cukr. Jogurt společně s cukrem pak v míse velmi dobře promíchejte buďto ručně metličkou, anebo elektrickým šlehačem, s nímž je práce o poznání rychlejší a snazší.
 2. KROK - K oslazenému jogurtu vyklepnete čtyři vajíčka a znovu důkladně zamíchejte, abyste vajíčka důkladně zapracovali a získali homogenní směs. K té pak přisypejte bramborový škrob a dalších pět až deset minut pokračujte v míchání.
 3. KROK - Připravte si formu, plech či zapékací misku a vystelte ji pečicím papírem, který předem namočte do vody a důkladně zmačkejte, aby bylo možné jej snáze tvarovat a pečlivě jím obložit stěny formy. Pak do ní nalijte připravenou jogurtovou směs. Formou pak otáčejte a mírně jí poklepávejte o pracovní plochu, dokud se rovnoměrně nerozlije po celé ploše formy a povrch nezůstane rovný.
 4. KROK - Předehřejte troubu na 160 až 170 stupňů Celsia. Vložte formu s jogurtovou směsí a pečte ji po dobu kolem 30 až 50 minut. Pravidelně přitom dort v troubě kontrolujte, aby se nespálil.
 5. KROK - Poté, co povrch dezertu zežltne, vyndejte ho z trouby ven, nechte ho 15 až 20 minut vychladnout a můžete dobrotu podávat.
- POKROK- Tajný tip: Pokud chcete, můžete recept ozvláštnit tak, že třeba vytvoříte mramorování. Za tím účelem rozdělte jogurtovou hmotu na dvě poloviny, přičemž jednu z nich smíchejte s kakaovým práškem, popřípadě s nějakou ovocnou zavařeninou, kterou předem vyšlehejte do tekutější konzistence.

Houbová omáčka

osmažit cibulku do sklovata, na to hlivu ústřičnou trochu osmahnout, trocha tymiánu, rozmarýnu, česnek na plátky, sůl a pepř, nechat až se rozvoní, bílé víno, nechat odpařit, poprášit uzenou paprikou, zamíchat a zalít smetanou (sour cream). "

! Míchat na malém plameni než to zhoustne. Nakonec ozdobit petrželkou nebo natí z cibule a dobro u chuť

Jak se prodloužit o 9 cm ZDARMA

Jan Kovanic

V pátek jsem měl zase jednou hospodářský den. Kromě praní v pračce a mytí nádobí v myčce jsem se pustil do vysávání. Jenže než začnu uklízet, tak si nejdříve přece musím uklidit! Tu lavinu novin zejména, co mi z pracovního stolu spadla na koberec. Přitom jsem si ve zdarmých novinách všiml celostránkových inzerátů, které nabízejí různé zdravotní vynálezy zdarma. Jenže většinou je nabídka časově omezena - a vždy je omezena množstevně. Většinou na 100 kusů. A nejspodnější geologická vrstva novin pochází z 18. prosince loňského roku. O co jsem to přišel?

Mohl jsem se zbavit lupénky. Zvládl by to bobule Gou Qui Zi, vyšlechtěné mnichy z kláštera Xinzhu na Tchaj-wanu. Extrakt z klášterních plodů obsahuje kombinaci dvanácti dalších přírodních složek! Není sice napsáno jakých, ale funguje to. Eliminuje všechny psoriatické problémy za 7-12 dní. Přesvědčil se o tom Švýcarský dermatolog z Lausanne. Jenže slova tchajwanského mnicha „Ve Vašem světě nebudou chtít naše léky“ se ukázala jako prorocká. Profesní kolegové pana švýcarského dermatologa neměli zájem ověřovat účinnost léku v laboratorních podmínkách! Raději nabízejí svým pacientům „drahé a nefunkční“ metody. Bezejmenný lékař si tedy našel dobrovolníky. A ověřil téměř 100% účinnost léku. Výzkum financoval sám, ale nyní nabízí v 16 evropských zemích svůj přípravek... zcela ZDARMA. Pro každou zemi je to 100 balení zdarma. Profesor si z Tchaj-wanu dovezl všechny ingredience a teď mu to vyrábí jedna hodná farmaceutická společnost.

Jest přiloženo číslo stabilu. Dobrodinec Profesor Dermatolog není jmenován. Není jmenována konkrétní farmaceutická firma. Není vysazena suma, kterou by jistě rád zaplatil lupénkou postižený sto první pacient. No a hlavně – nabízí se sice „přípravek“, ale v textu se opakovaně hovoří o „léku“. A reklama na lék je v ČR dovolena pouze na „registrované léky, jejichž výdej není vázán na lékařský předpis“, musí obsahovat název léku, před zahájením samoléčby je nutná lékařská diagnóza, nebo sdělení, že léčba je úspěšná pouze při kontinuálním užívání (chronické onemocnění). Reklama zároveň nesmí ani naznačovat, že účinky podávání léku jsou zaručené, nejsou spojeny s nežádoucími účinky nebo jsou lepší či rovnocenné účinkům jiné léčby nebo jiného léku. Což tato reklama více než naznačuje, tvrdě to tvrdí! (Více viz Encyklopedií SUKL.)

MMCH Reklama je sponzorovaná „profesorem“ z Lausanne, tvrdí se v hlavičce tohoto celostránkového inzerátu. A připojena jest švýcarská vlajka v kroužku, společně s nápisem SWISS Lausanne. Hm, jenže ta vlajka nemá čtvercový formát, je tedy falešná, jako celý tento fejk.

Neznámé dobračisko přitom za celostránkový inzerát na straně 12 v deníku Metro zaplatilo (podle ceníku) 272.452 Kč. Ale možná má množstevní slevu – pokud jde o firmu plnou podobných dobračisek.

„Chcete odstranit tinnitus a zlepšit si sluch do 48 hodin?“ ptá se stránka 05 Metra z 6. února 2024. Hodně ušetříte, protože „Inovativní přípravek“, který právě dorazil do ČR, je pro první 100 zájemců ZCELA ZDARMA! Osvědčil se už v USA, Velké Británii a Norsku. Nyní si můžete „vyzvednout nejmodernější specifika zvuku“ za 0 Kč. Ušetříte tak až 7.440 Kč ročně, a váš sluch bude do 48 hodin jako nový! Regeneruje se vám sluchový nerv atd. Vaše zdraví je k nezaplacení. Zavolejte si na uvedené číslo stabilu.

Tentokrát je jmenovitě uveden specialista v oboru laryngologie Heřman Anděl. Strejda Google ho sice nezná, ale na fotce vypadá sympaticky. Jenom nevím, proč ten „přípravek“ nepropaguje Česká společnost otorinolaryngologie a chirurgie hlavy a krku. Jo, je opět bez názvu. Ale zato „umlčí 99,8 % hučení v uších již při první aplikaci“. Kolegové asi závidí – a nechtějí přijít o práci. Tentokrát je uvedena suma 7.440 ročně

pro ty, co to nestihnou – ale proč „ročně“, když jste vyléčen za tři týdny nejpozději?

Nabídka platila jen do 24. února. Ale mezitím přišel další tinnitální dobrodinec. A to už 27. února. Ten vás zbaví pískání v uších. Když vám „zdravotnictví odmítá pomoci a soukromě si to nemůže dovolit“. Tentokrát se „nežádoucí šelest“ zmírní jen o 96 %, ale zato vám to zaručuje Prof. Charles Davis. Potvrzují to také studie (neznámého původu). Nemluví se opět o „léku“, toliko o tom, že jde o „průlom v ORL ve vaší lékárně“. Tentokrát ušetříte jen 100 Kč měsíčně a nebudete muset stát fronty v lékárně. Připraveno je dokonce tisíc kusů zadarmiko! V USA by to stálo \$250. Zavolejte na jiné číslo stabilu.

Ale už to nestihnete, protože nabídka platila jen do 12. 3. Prvních 1.000 lidí, co se ozvalo, to má teda zdarma. Přesněji: „obdrželo od výrobce 100% náhradu“. Jakože to zaplatím a pak dostanu peníze na účet? Tedy z kontextu stovku krát neznámý počet měsíců?

Zase jsme to nestihli. Leč Metro z 18. dubna nám na straně 13 nabízí další inzerát za čtvrt Mega, který slibuje zmizení hučení v uších po dvou dnech! Tentokrát s účinností 99,7 %. Paní Ivanka se vyhnula hluchotě, i my můžeme získat bezplatný vzorek „přípravku“. Ačkoliv opět nemá jméno, jde o „vědecký bestseller“ a „HIT 21. století“. Potvrzuje to už 77.450 lidí, kteří během pouhých 48 dní odstranili tinnitus, zbystrili sluch, získali lepší soustředění, došlo u nich ke „snížení opakujících se bolestí hlavy a zesílili zvuky z okolí blízkého i vzdáleného“. A „potvrdily to klinické studie“ neznámé kliniky.

A ještě byste to mohli stihnout, protože „prvním 100 lidem, kteří se ozvou do 06.05.2024“ na další stabilní číslo poskytnou dobrodinci „100% refundaci“. Obvykle tedy platí dlužník věřiteli, teď nejspíš máte někdo zkusit?

„Tento přípravek nemá konkurenci“ tvrdí usměvavá tvář, kterou inzerát přiřkl jakémusi fiktivnímu „Kryštofu Svěrákovi“ (na internetu nedohledatelný). Člověk se diví, že během pouhých tří měsíců tři různé kapacity vyvinuly tři různá zázračná řešení dosud neléčitelného problému...

Mezitím mi unikla příležitost zbavit se jiného utrpení. Neozval jsem se na nabídku starého čínského způsobu boje proti bolesti nohou a kloubů, migréně, nespavosti a hypertenzi. Doporučuje ji Hannes Adams z Lucernského institutu (nebo „Švýcarského institutu zdraví“). Metoda Shinju je „spojením terapeutických účinků turmalínu, akupresury a termoterapie“ Za pouhých 15 minut denně zmírní bolest a tíhu v nohou, relaxujete a sníží se vám stres. Což máchání v teplé vodě a masírování určitě dokáže. A speciální ponožky, které stimulují 2.800 bodů na vašich chodidlech. Velký lékař Cai Sinhu doporučil prvnímu čínskému císaři turmalín z Himálaje. Profesor Adams vyrobil jako první na světě k tomuto účelu „nanokrystaly turmalínu“.

Turmalínové ponožky mají 12 blahodárných účinků. Nabídka už propadla, ale kdybyste si včas zavolali na stabilní číslo a byly mezi první stovkou zájemců, tak byste to měli za „100% slevu“.

MMCH: Švýcaři se o evropské zdraví a české mince starají především proto, že na ně neplatí zákony EU o ochraně spotřebitelů...

22. března rozdával inzerát na str. 15 zdarma 100 balení, „vzorec, který od první dávky napravuje prostatu“... Aha, strojový překlad ze švýcarštiny, nejspíš, mělo být zjevně „vzorek“. 98 % účinnost. 4 účinky. Profesor Jim Huston z texaského Centra pro mužské zdraví ho dal svému sedmdesátiletému otci, který při jízdě na koni musel každých 15 minut sesedat. Teď může jeho tatínek nepřetržitě rajtovat třeba 12 hodin v sedle. To je něco pro kovboje! První kladné účinky se objevují už po 22 hodinách. Patří mezi ně i „obnova sexuální výkonnosti“.

„Než jít pod nůž, vyřešte mužskou záležitost doma.“ Zavolejte na pevné číslo. Požádejte o balíček na záchranu prostaty zdarma – zasíláme v diskrétním balíčku! Jde o 100 balení zdarma k „testování“. Proč

testování – když tato „kúra bez léků již zachránila zdraví 2 milionům Američanů ve věku 35-96 let“?

Pondělí 8. dubna přineslo na 15. stránce řešení pro tlustšochy. Řešení přináší extrakt štikozubce z pobřeží karibského ostrova Martinik. Náplast vás za 10 dní zbaví až 5,5 kg a v pase až o 11 cm. Můžete jíst, co vám chutná. Anonymní dáma zhubla z 91 na 72 kg. Aniž by se snažila. Vyrýsovala si výraznou linii pasu! „Snadno zhubnete 5 kg za 10 dní, vaše břicho bude plošší, stehna štíhlejší... kůže pevnější“. Obléknete si o 2 čísla menší kalhoty.

Mno, a co s tou přebytečnou kůží, soudruzi? Ale co, na 99 ze 100 lidí to funguje. Pokud na vás ne, tak to máte holt smůlu, být jeden ze sta - ale který to zase dostane ZDARMA! Odborník na výživu Lukáš Péro vám slibuje zhubnutí 1,5 kg hned první den. Celkový efekt vám zaručuje profesor Jasper Brown, kterého doporučuje „oficiální zdravotnická organizace“. Beze jména a z neznámého státu. A ještě to můžete stihnout. „Prvních 100 lidí, kteří zavlaží do 27.04.2024 r., obdrží 100% náhradu výrobce“. Uvedeno další originální číslo na pevnou linku.

BTW: Štikozubec patří mezi dravé ryby. Má krásné bílé maso bez tuku. Jedná se o rybu žijící na pobřeží Evropy, která je lovena především v okolí Španělska, Skotky, Francie či Itálie. Také je znám pod jménem hejk. Inzerát je fejk!

V pondělí 22. 4. se na str. 15 opakuje nabídka vyléčení urologických potíží, tentokrát ze strany britského profesora Edwarda Hollanda. Složení přípravku je „přísně tajné“, ovšemže. Ale pomohl už 1,5 milionu Evropanů.

Tyto lákavé inzeráty se objevují v Metru téměř každý den, někdy i dva nebo tři. Každý z těchto celostránkových inzerátů nabízí většinou 100 ks zázračných produktů ZDARMA. Označují se jako „přípravky“, i když se v textu občas mluví o „lécích“ a „lécbě“. Veřejnosti se nabízí odstranění chronických bolestivých a obtěžujících chorob, které současná medicína neumí vyléčit. Nikdy není uvedena jejich plná cena. Nikdy není uveden jejich název, abyste si mohli najít recenze. Často pocházejí z Asie. Uvedení odborníci nejsou známi v odborných kruzích a nejsou ani dohledatelní na webech. Obličeje na Facebooku u stejných jmen nikdy neukazují stejné tváře, jako v inzerátech. Legrační je, že se opakují nabídky zázračného vyléčení stejných chronických potíží – různými zaručenými metodami!

Inzeráty cílí na lidi, kteří neradi chodí k doktorovi. Můžete si zdraví pořídit doma. To je ale svinstvo! Protože lidi s evidentními zdravotními potížemi odvádí od zaručené lékařské péče.

Každý ten inzerát odkazuje na jiné číslo pevného telefonu. („Běžné místní spojení bez příplatku.“) Každý ten inzerát má jiné grafické provedení. Ale stejný modus operandi! Evidentně jde o šmė. Ale na čem ti pacholci vydělávají?

Zkusil jsem to zjistit minulý čtvrtek nad týden starým Metrem, tedy z 11. dubna. Nabízelo se „Číslo 1 v účinnosti pro muže 50+“. Biostimulátor, který pošimrá topořivá těliska, čímž „zvyšuje erekci a zmírňuje poruchy prostaty za 48 hodin“. Jde o „přírodní sloučeninu“ oxidu dusnatého. (Podle Wiki je samotný NO za normální teploty bezbarvý, paramagnetický plyn, pro člověka jedovatý a za přítomnosti vlhkosti leptavý. Rozšiřuje cévy.) Romanovy potíže zmizely po 1. dávce! K nákupu zdarma nás nabádá anonymní „Specialista urolog“.

Tedy ne že bych neměl už asi 20 let svého urologa, ne že bych si onen preparát chtěl pořizovat – šlo o oprávněný novinářský zájem informovat neviditelně psí veřejnost. Tentokrát se tento „Turbo-efektivní produkt“ nabízel ZDARMA jen prvním 50 zájemcům, však inzertík zabíral jen čtvrtinu strany 08. S velkými obavami jsem zavolał na určené číslo stabilu. Zvedla to dáma. Uf.

Pravil jsem, že jsem si vědom, že už asi volám pozdě a přípravek je rozebrán. Ale rád bych si ho koupil Kolik stojí? Ale ne, nemusím nic platit, jsem teprve devadesátý pátý!

Když jsem poznamenal, že se nabízí toliko 50 zdarma balíčků, chytré odvětila, že pro velký zájem distributor zdvojnásobil nabídku. Potřebnou sumu jsem z ní tedy nedostal, zato ona ode mě dostala věk a nakonec i adresu. Chtěl jsem nějakou další informaci, no. Pak mi naštěstí došel kredit. Dáma mi zavolala zpátky, ale po chvíli hovor típla.

Na druhý pokus jsem se připravil lépe. Jiný inzerát, ze stejného výtisku Metra, ze stránky 03. „Geniální objev vědců z New Jersey vám prodlouží penis o 9 cm.“ A zesílí o 2-3 cm. (Hm, pokud si někdo pamatuje učební látku z biologie z 8. třídy základní školy, tak ví, že jde o kravinu. Pokud to někdo konzultoval se svým urologem, pak ví, že by mohl o schopnost erekce přijít úplně.)

Thomas Anderson z Urologického institutu ale tak pomohl už 128.754 mužům z 13 zemí Evropy. (Proč ne z USA?) Namažete se rychle vstřebatelným EROgelem – a jedete. Čtyřikrát za noc! Alexej (48, Opava) hlásí, že inzerovaného nárůstu dosáhl už po 7 dnech! „Roste jako z vody. „ Hm, jako z gelu – který je navíc 100% přírodní. „Ten gel udělal z mého prcka obří tvrdý klacek,“ směje se z obrázku Alexej. (Nebo nějaký chudák, kterého si vědci z New Jersey našli na fejsu.) Získat můžete 100% refundaci. Prvních 100 volajících.

Recept je tajný – a chráněný patentem. A je již v distribuci. (2 logické problémy – aby byl puštěn do distribuce, musí být známo jeho složení. Stejně tak musí být uvedeno v patentové přihlášce.)

A tak jsem tam zavolal, na originální pevnou linku. Vzal to chlap, naštěstí. Privil: „Hovor je nahráván. Á, vidím, že chcete ten EROgel.“ Že prý je „hřejivý“.

Záhada různých linek vyřešena! Zavoláte, a na call centru operátor podle volaného čísla zjistí, na jaký inzerát voláte. Potvrzeno, že ty různé inzeráty zadává jedna firma. No, aspoň to vyřizuje jedno call centrum. Řekl jsem, že už je asi pozdě, abych se dostal mezi sto šťastlivců. Sice mohu volat do 27. dubna, ale od uveřejnění inzerátu už uplynulo 11 dní. Přesto mám o gel zájem. Kolik budu platit? Že prej kolik mi je. Sedmdesát dva. Kolik budu platit??

Chlápek po chvíli zajásal. „Máte štěstí, zařadili jsme vás do refundačního programu.“

No dobře. Kolik budu platit???

„Cena balení, ve kterém jsou dvě masti, je 12 tisíc korun. Ale vy zaplatíte jen 2.999. Včetně poštovného.“ (Když mi to dle inzerátu měl přivést kurýr.) No – nekupte to, tři centřáky za tisícovku! Nekoupil jsem. Poděkoval a zavěsil.

Hovor trval 2 minuty 58 vteřin a místo 4,50 stál 11,70 Kč. No na tomhle zřejmě nevydělávají. V Americe 19. století by je natřeli dehtem a vyváleli v peří. V dnešní Americe by se s nimi zákazníci přeli o prachy, neúčinnost, poškození tělesné integrity a duševní újmu. U nás jsou podobné inzeráty zřejmě legální.

No, tak jsem nenarostl. Jako zjevně nenaroste nikdo, kdo kupuje u obchodníků s deštěm...

Psáno v Praze v pondělí 22. dubna 2024

VOLBY: Nesouhlasíš? Nekandiduj!

Ladislav Jakl

Před volbami do eulamentu se začala šířit teze, která nás svou logikou úplně fascinuje. Není to sice žádná novinka, ale masově se v politické propagandě používá až teď.

Věrní strážci těch pravých, teda levých, no prostě těch bruselských idejí napříč mediálními kanály hlavního proudu vyrazili do útoku proti všem, kdo současně směřování tzv. evropského integračního procesu kritizují a mají k němu výhrady.

Jejich ohromující logika vypadá takto: tak vy tu naši Evropskou unii haníte, málo ji vychvalujete, hledáte na ni hnidy, ale po teplých místečkách se jen hrnete! Evropská integrace ale přece může mít tisíce podob. Míra unifikace a centralizace může mít tisíce úrovní. Mechanismy rozhodování, míra subsidiarity či fenoménu „demokratického deficitu“ může mít tisíce

modelů. Pokud ale chcete kandidovat do Evropského parlamentu, musíte prý bezvýhradně podporovat právě jen tu jedinou z mnoha možných cest, kudy se právě ubírá evropská integrace. Pokud máte o směru evropské integrace představu jinou nebo pokud máte výhrady k některým meritorním rozhodnutím bruselských orgánů, nemáte tam co kandidovat, jinak jste prý pokrytci.

Člověk se nad takovou moudrostí musí zamyslet a hned mu je to jasné. Kandidovat by měli jen ti, kdo se současnou politikou jakékoli instituce nadšeně souhlasí. Nelíbí se ti složení naší Poslanecké sněmovny? Tak tam nemáš co kandidovat! Kandidovat tam smějí jen ti, kdo jsou s prací sněmovny a hlavně s koaliční většinou spokojeni! To dá rozum. Kritici ať si brblají třeba po hospodách. Je přece nehorázné kandidovat někam, k čemu nevzhlížíte s posvátnou úctou! Že třeba do Senátu kandidují ti, kdo by ho chtěli změnit na skutečnou protiváhu vládnoucí většině, to by se mělo zarazit! Kandidovat tam mají jen takoví, kdo aktuální politiku podporují!

Komu se stávající poměry jakékoli volené instituce líbí, tomu jde přece o správnou věc. Komu se ale ony poměry nelíbí, a přesto kandiduje, tak je to pokrytec a jen prahne po lukrativním místě. A nejen to. K volbám by i jako voliči měli chodit jen ti spokojení, kdo nemají výhrad k současné politice. Komu se politika vládnoucích sil nelíbí, ten by ml dát najevo svůj principiální odpor právě tím, že vůbec nepůjde k volbám. Co by tam taky dělal. Vždyť už jen účastí v oněch volbách se zapojí do systému, který neomaleně kritizuje!

A když už jsme u toho systému, všimli jste si, jak se nám definice (explicitní i implicitní) toho, co je systémové, a co už antisystémové, neustále posouvá? Člověk si ještě nedávno myslet, že protisystémoví jsou takové lidé, co si přejí návrat absolutistické monarchie, rozpuštění parlamentu či třeba nahrazení justičního systému lynčem. Ale kdepak. Současní „majitelé“ systému z něj vylučují už i zcela standardní politiky hlavního proudu. Trochu to vypadá jako v KLDŘ, kde mimo systém patří i ten, kdo na schůzích sice tleská, ale jen málo.

Na vlastní kůži to pocítili nový slovenský prezident Peter Pellegrini nebo i nás třeba opakovaně letitý předseda oportunistických a vždy s každým vládnoucích lidovců Cyril Svoboda. Oba jsou to krystalické unijní probruselské politiky progresivní orientace, oba příslušníci hlavního proudu. Ale protože si vlivné síly na Slovensku vybraly jiného koně, najednou i tenhle krotký a zcela standardní stoupenec „mírného pokroku v mezích zákona“, jakým vždy Pellegrini byl, je najednou vystrkován na okraj, nebo spíš za okraj toho „jejich“ demokratického systému.

A Cyril Svoboda? Ten, který před lety posílal do zpátky do školy tehdejšího prezidenta republiky Václava Klause za výrok, že členstvím v EU přicházíme o část suverenity, ten který byl vždy zadobře s jakkoli složenými vládnoucími elitami a většinou byl i jejich součástí, ten je najednou pranýřován a skoro vylučován ze systému jen proto, že se se současnou vládní politikou ve svých názorech nekryje ze sta procent, ale jen z devadesáti osmi.

To vám, milý „systémáci“ v tom vašem systému za chvíli nikdo nezůstane. Vyloučíte ze svého systému skoro celý národ a budete jak jakešovské kůly v plotě. Ale třeba vám to stojí za to. Vystrčením vašich včerejších přátel z toho vašeho systému získáte nástroj na jejich šikanu, ostrakizaci a popřípadě převýchovu. No, možná se to u některých podaří. My ostatní se na to s potěšením budeme koukat. *psáno pro Denik.to*

*Lékař psychiatrické léčebny k pacientovi:
Jak jste úpiné' vyléčen a můžete se vrátit k manželce!"*

„Vy si snad myslíte, že jsem blázen?!"

To je hezké dítě, celý tatínek!" „No právě, byla bych raději, kdyby se podobalo manželovi!"

Polévkový bujon se zrodil před 180 lety. Původně měl nakrmit chudé

Josef Hora

Jeden z největších vynálezů průmyslové revoluce byl masový extrakt, přímý předchůdce českého masoxu. Nakrmil chudinu i vojáky a funguje dodnes, popisuje týdeník 5plus2.

Je používán hospodyněmi a kuchaři celého světa. V Česku ho pamatují dnešní babičky, ještě když byly dětmi. Je to instantní polévkový bujon. Vyvinul jej německý chemik a vynálezce Justus von Liebig, od jehož narození 12. května 1803 uběhlo 220 let.

Když bylo Liebigovi přes 40 let, pustil se do chemie potravin, konkrétně výzkumu masa. Tvrdil, že je důležité jíst nejen svalovinu, ale také masové šťávy, které obsahují různé anorganické chemikálie a ingredience, které se při vaření ztrácejí. Jeho ideou bylo nakrmit chudé, proto se z masa pokoušel udělat co nejkonzentrovanejší extrakt, do kterého by „schoval“ jeho sílu. To se mu dařilo.

Shodou okolností ho tou dobou navštívil v Mnichově přítel, jehož mladinká dcerka Emma onemocněla cholerou. Zvracení a průjem vyplavovaly z těla nebohé dívky životodárnou vodu a minerály do té míry, že nemohla ani vstát z postele, ani nic pozřít.

Jana Lorencová před časem prý napsala.

Chodila jsem do práce i v sobotu do 13hod. Když byly děti malé a pak letěla do jeslí pro ně. Sloužila jsem spousty nočních služeb pohotovostních (to je dnes zrušeno a vše se posílá do nemocnic). O platech ani nemluví. Času pro děti nám zbývalo málo, to mi je nejvíce líto.

„Vážení asi tak...Je smutné, že je to pravda. Vy, kteří neustále mluvíte o nějakém pofiderním šetření a myšlenkách na budoucí generaci - čtěte pozorně.

Až všichni ti, co zprivatizovali a vytunelovali národní podniky, vrátí všechno to, co za 30 let rozkradli, pak se můžeme bavit o nějaké budoucnosti!!!

Až modří ptáci vrátí 300 miliard z podvodu LTO, 300 miliard z důchodového fondu, kterým si KLAUS a TOPOLÁNEK vylepšovali státní rozpočet!

Až bude vráceno 900 miliard z fondu národního majetku, které zmizely neznámo kam!

Až Bakala vrátí 100 miliard za OKD!

Až Kočárník a Dlouhý vrátí 200 miliard za sanované banky a ODS a ČSSD vrátí zkorumpované stovky milionů, které jim vrazil do kapes BAKALA na předvolební akce!

Pak se můžeme bavit o budoucnosti...!"

Do té doby nepište nepravdy o předvolebním boji. Je to téma akorát pro - náctileté děti, kteří už neznají, co je to práce, co znamená denní vstávání ráno za plat, pro který většina z nich dnes ani nevstane z postele.

To všechno podstoupili rodiče, aby se dnes mohli někteří mladí flákat, protože práce již není povinností jako tenkrát! Jaká škoda!! To všechno pramení z vaší neschopnosti něco pořádného dělat!

A vy ostatní (dnes už důchodci) si uvědomte před volební urnou (při příštích volbách), že je to současná pěti koalice, kdo dneska veřejně prohlašují, že jsme na obtíž a brzdíme rozvoj naší vykradené, vytunelované vlasti!

My jsme ti zatracování senioři, kteří jsme tuto zemi vybudovali a ti nynější politici ji zašantročili a zničili!!

Taková je pravda! Smutné na to je, že i naše vlastní děti zblblé vládní propagandou, nám vyčítají zasloužený důchod. Hanba!!!

Wikipedie: Jana Lorencová byla česká novinářka a politička, v letech 2013 až 2017 poslankyně Poslanecké sněmovny PČR jako bezpartijní za hnutí ANO 2011. Datum narození: 2. dubna 1940, Biskupice-Pulkov, Úmrtí: 13. dubna 2023, Fakultní nemocnice Ostrava, Filmy: Můj přítel vrah

Před 25 lety vyšlo nulté číslo:

Podivna mirova konference ve Švýcarsku

Ladislav Větvička

Ja už temu nerozumím, nic není tajak zamlada. Kdysik, když se robily mirove konference, tak se počkalo, až jedna strana prohrala, vítězove pak zrobili spravodlivy mir, přepsali dějiny tak, jak se jim to hodilo a pak žili všeci klidně a šťastně až do te doby, než banky a s nima sprážene ty vojensko-prumyslove komplexy nezjistily, že jim už zas chybi prachy a je na čase vytvořit valku novu.

Netvrdím, že to je ideální řešení. Vítězove to obvykle přehañaju, snaži se nahrabat co to da a tym enem urychli přichod nove valky. Po první světove teži nemusel ten Wilson sľibovat prava narodu na sebeurčeni, když dobre věděl, že třeba Maďarum a Němcum toto pravo priznat nechce. My mame teži maslo na hlavě. Masaryk teži nemusel podepisovat tu amerycku smluvu ze Slovaka, kde jim nasľiboval, že budu mět autonomiju a vlastní bratislavsku vladu. A Beneš teži nemusel krasť Rakušakum Valtice, kere nikdy nepatřily Markrabství moravskemu, ale po tisice roku patřily Dolnimu Rakusku.

Vždycky ale bylo sľušnosti počkat, až jedna strana prohraje a až pak z ni zrobit jednoznačného vinika konfliktu. Po druhe valce se to tak zrobito v Postupimi a štyrceť roku byl klid.

Ale fčil se zda, že přišla nova doba. Ukrajinšti a rušti synci si pušťaju na hlavu turecke, amerycke a iranske drony, všeci bojuju do roztrhání těla, a na pozadi tychto svinstev se v jednom z nejdražších světovych hotelu ve švýcarskem Burgenštoku sejdu papalaši z osumdesati zemi a diskutuju o miru, když se přitem eště nevi, kera strana to vyhraje.

Stary Bidet, jeden z hlavnich strujcu valky, nepřijel vubec. Babu, keru poslal místo sebe, to druhy den přestalo bavit a odjela. Asi na nakupy. Japonsky premier teži. Teda jako dodom, bo co by teži ve Švýcarsku nakupoval, když v Japonsku všecko ma, že? Britsky premier, kery před dvěma rokama zakazal podepsat Zelenskemu mirovu smluvu, nepřijel teži, bo místo něho už Anglistanu vladne jakysik muslimak. Německy kanclerž teži předčasně zdrhnul. No a tak byzme mohli pokračovat.

Kura, kdo celu tu šaškarnu financoval? Obavam se, že kdosik z mojich dani. Co, Fiala? Neviš o tym cosik?

Polymorbidní civilizace

Benjamin Kuras

Západ je nemocný. Smrtelně nemocný, a několikánásobně. Jeho pomalou sebevraždu mnoha způsoby sleduji už tři desetiletí, ale plně jsem ji pochopil teprve v posledních pár letech, kdy mě česká lékařská věda klasifikovala jako „polymorbidního pacienta“. Což znamená postiženého koktejlem poruch, vad a nemocí, z nichž několik se blíží odchodu do Čtvrté Dimenze, nejsou-li včas a správně léčeny. České lékařské vědě stokrát sláva. Kéž by se to dalo říct i o české vědě politologické.

Nebudu obtěžovat vlastními polymorbidními detaily, s vědomím, že definice slova nudnik (které jidiš zřejmě převzala s češtiny), je „člověk, který vám začne vyprávět, jak se má, když ho pozdravíte Jak se máš.“

Ale představte si čistě teoreticky sebe, jak vás po dlouhých letech plného zdraví během několika krátkých let postihne mozková mrtvička, akutní náběh na infarkt, akutní riziko prasklé aorty, oslabení ledviny, srůstání páteře ztěžující dýchání, a nějaké to zatím drobné poupátko rakovinového nádoru v prostatě (jste-li muž) nebo děloze (jste-li žena).

Připočtete si k tomu vedlejší následky léků, jako je ředění krve něčím, co poškozujje ledvinu, jejíž oslabené fungování oslabuje krevní oběh, na nějž musíte přidat léků na ředění krve, které oslabují ledvinu, která oslabuje... nebo tak nějak dokola. Nebo lék na cholesterol působící úbytek svalů, až se vám jednoho dne na schodech podlomí nohy a vy si zachycením rukou o brlení vykloubíte rameno.

A podobné komplexní komedie. Kdo vás chce udržet při životě, musí průběžně odhadovat, co léčit v jakém pořadí, jakými léky a v jakých kombinacích, aby vás nezabil.

V takovéto polymorbiditě se naše civilizace nachází. Odmítáme si to připustit, protože se to zatím dělo pomalu a zvykli jsme si to brát jako normál. Dokonce si rádi nalháváme, že je to správné. Až to najednou všechno dohromady kolem nás exploduje a my nevíme, čemu se bránit dřív.

Ubránit se všemu nemáme šanci, dokud nezjistíme přesnou a pravdivou diagnózu, její symptomy, příčiny a následky. A ty nezjistíme, jestliže si zatajujeme informace klasifikované jako vadné. Ve stanovování diagnózy jsou potřebné i informace chybné, aby se mohla prokázat buď jejich správnost v jiném kontextu, nebo jejich chybnost a tedy správnost jiných.

Musíme přitom vycházet z premisy, že i při té polymorbiditě je západní demokracie pořád ještě tím nejlepším civilizačním systémem, jaký svět nabízí – alespoň pro nás, léčíme vlastní tělo. Navíc musíme mít důvod ji bránit a na její obranu mít dost jednotlivců ochotných za ni riskovat život. Jako je mají ty civilizační alternativy, jejichž jediným společným politickým programem je nenávisť k nám a touha nás zničit. Léčba tedy musí přijít od nás samých, nikdo jiný nám ji neposkytne.

Pak musíme všechny ty morbidity identifikovat bez sebeklamů. Jsou jich dvě kategorie (podobně jako v medicíně): exogenní (cizí útoky zvenčí) a endogenní (vlastní útoky zevnitř). A potom si je informovaně roztrdit do stupnice akutnosti, abychom mohli léčit tu nejfatálnější, ač třeba nebolavou, dřív než tu zatraceně bolavou, ale nesmrtící.

Exogenní: Rusko-Čína-Islám, v dočasné alianci. Akutní útok největšího globálního impéria přezdívaného Palestina s pátými kolonami na univerzitách a ulicích velkoměst. OSN, ovládaná ze tří čtvrtin totalitními státy. WHO, s nově neomezenou mocí vyhlášovat pandemie a cenzurovat informace.

Endogenní: Demokratická strana USA. Evropská komise a její nový cenzurní zákon. Velký reset Davoského ekonomického fóra. Velká výměna obyvatel sílicí imigrací. Ekonomicky zbídačující Geen Deal. Cancel Culture. Genderová mánie. Asexualita mládeže a kolaps prodrnosti. Stovky politických neziskovek šířící všechny uvedené. Věra Jourová.

O každé z těchto chorob a poruch se dá napsat několik článků. (Sledujte tento sloupek, jak psávají angličtí sloupkaři).

V jakém pořadí akutnosti je musíme léčit, by mělo být hlavní téma všech politických debat. Určitě jsem ještě na některé zapomněl. Tak jsem požádal o pomoc umělou inteligenci. Zadal jsem jí tuto otázku:

„Čím vším je ohrožena budoucnost Evropy?“
Dostal jsem tuto odpověď:
„## Politické hrozby **Nárůst populismu a extremismu: ** Populista“

Nic víc. To je jako kdybyste umírali na mrtvičku, infarkt a rakovinu zároveň a lékaři vám řekli, že máte dnu.

Přirozená inteligence by tohle nevymyslela. Je ta umělá tak blbá nebo tak záludná?

První slovo vydavatele v o čísle.

Má to ještě vůbec smysl? " ptali se mně někteří lidé, když jsem se jim zmínil o svém úmyslu vydávat celoaustřalské noviny pro českou a slovenskou komunitu. " Jo, možná kdysi v dobách komunistického Československa, to každý hltał zprávy z domova. Ale teď?.. "

Nešť... Já se domnívám, že je dobré a rozumné, aby komunita žijící v Austrálii a okolních ostrovech, a která je původem z České a Slovenské republiky měla svoje noviny. Noviny, které by informovaly o tom, co se děje uprostřed Evropy, co zajímavého se připravuje či odehrálo v Austrálii, nabídly rozhovory se zajímavými lidmi, napsaly o tom co kdo nabízí nebo hledá, a vůbec se radovaly, že jsme tady a nejme tam.. nebo naopak, jak kdo chce.

Krajanské noviny mají určité zvláštnosti. Jsou jiné než obvyklý deník nebo týdeník, mají takovou zvláštní přichuť jedinečnosti. Proč? Ony totiž hovoří k malé skupince lidí, kterou spojuje pouze taková maličkost, jakou je znalost jazyka.

A je tu ještě jeden důležitý detail: tyto komunitní noviny se dělají většinou na koleně. Nepodílí se na nich celý fundovaný a univerzitně vyškolený štáb reportérů, novinářů, sloupkařů, fejetonistů, sazečů a lámačů (či jak se všechny profese nazývají), ale stejně jako v tomto případě je tvoří malinký vydavatelský tým za pomoci celé řady nadšenců a ochotných přispěvatelů. Ani nám se jistě nevyhnout škodolibí tiskařští šotci, budeme ale se snažit, aby jich bylo co nejméně, aby se nás dobře četlo, a abychom byli opravdu co profesionálnější.

Bylo by báječné, kdyby nám psali lidé, čtenáři ze všech koutů Austrálie i z celého Pacifiku. Aby se s námi i s vámi podělili o to, co chystají či už připravili, aby nám napsali o svých zážitcích a poslali své připomínky a náměty. Rádi uveřejníme také programy a připravované akce klubů a tělocvičných jednot a ostatních krajanských organizací v celé Austrálii.

Ted' ale vážně. Manželovi nedávno zjistili, že je od narození neplodný. Je nějaká pravděpodobnost, že by to mohlo postihnout jednoho z našich tří synů?)

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby: Sydney slovenská omša ve slovenském kostele sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každú nedeľu o 10,30 hod. a české mše. Páter Krigovský je farárom v kostele v Georges Hall

Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159 Nedělní katolícké pobožnosti se již nekonají ALE na Velký Pátek 29.3.v 10 hod. se koná Křížová cesta. Vede D. O. Anthony

Slovenská Svätá Omša Každú štvrtú nedeľu o 12:00 hod v A*Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

NSW

Sokol Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, Rezervace haly: **0404 849 888** ; Rezervace baru, zahrady, restaurace, parties a herny - Marian: **0410 467 537** Hala pristupna pro sporty: Po-Ne 6:00-24:00 Restaurace/bar otevren:Pa-So 17:00 - 24:00, Ne 12:00-19:00. Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney , www.sokolsydney.com.

CzechoSlovakian Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178; E-mail committeecsc@gmail.com

<https://czechoslovaks.com.au-sydney.com.au>, Mob. Ph. 0434 143 148

Otevřeno: jen o vikendu, většinou v neděli od 12-16 hod.

Výběr Československých (lihovin) alkoholických nápojů. **Restaurace otevřena**

Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153

Potřebné informácie nájdete na

slovakcommunitysydney.com alebo priamo na tel: 0401 538 574 o. Henry Adler SVD

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglín Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181 Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čes. klubu: <http://www.csclubsa.com>

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156;

Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au www.csklubqld.org.au

Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin,

Informace: Mobil: 0497 344 377

polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld., caa.brisbane@gmail.com

Združení Slovákov v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)

c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051

Tel.: nemají President Vera Zlatý Tel.: 0411143980

Každou třetí neděli v měsíci v OBĚD od 12.30 hod

Vaří opět manželé Rejdovic cena \$30.- jako dřívě, jako dřívě. Rezervace zapotřebí.,

Česká škola v Cheltenham opět od 2.3. Každé 2 týdny.

Vede Vlasta Sustek tel. 0408088167

Bere rovněž objednávky na obědy

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in

Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str.,

Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au.

otevřeno první a třetí sobotu v měsíci od 14.30 do 17.00

(2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

Email: CzechSlovakWA@hotmail.com

Web: www.CzechSlovakWA.org

KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program Už není

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109

www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - Brisbane Slovenske vysielanie kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.

Canbera rádio . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahoradio@centrum.cz

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 15.července Léta Páně 2024

CzechoSlovak Country Klub

neděle 21.července

Měsíční losování členských odznaků o 100 dolarů v hotovosti 💰

Musíte se zúčastnit, abyste vyhráli!

🍷 Narozeninový nápoj pro členy zdarma 🍷

Chceme to oslavit s vámi 🍀

🔥 TÁBORÁK KAŽDÝ VÍKEND 🔥

🍷 SVAŘENÉ VÍNO 🍷

🔥 GROG - český horký "rum" TUZEMÁK 🔥 smíchaný s horkou vodou, citronem a medem

🍷 Tradiční česká a slovenská jídla

Z baru 🍷

Výběr českých piv cz

Slovenská pálenka sk

Všem našim členům narozeným v červenci přejeme HAPPY BIRTHDAY a čeká na vás nápoj zdarma dle vašeho výběru. 🍷

Povídka

Král měl sedm vlků a těm předhazovat každého poddaného, který ho rozčilil. Jednoho dne mu sluha odsouzený k roztrhání kvůli malichernosti namítl: „Ochotně jsem ti sloužil sedm let a takhle se mi odvděčíš? Dopřej mi prosím ještě týden života? Král souhlasil.

Stuha ihned zamířil za hlídačem vlků a nabídl mu svoji pomoc. Týden vlky krmil, čistil jim výběh, hrál si s nimi. Po týdnu nastal čas trestu a sluha byl před zraky veřejnosti slavnostně vhozen mezi vlky. K úžasu obecenstva ho ale nezačali trhat, naopak ho přátelsky oblizovali. „Co se to s nimi stalo?!“, podivil se král.

„Sloužil jsem vlkům sedm dní a oni si mé služby pamatují... zatímco tobě jsem sloužil sedm let a na všechno zapomeneš po jedné chybě!“ vysvětlil stuha.

Král se dlouze zamyslel. Uvědomil si svoji chybu. A pořídil si sedm krokodýlů.

Dovolujeme si oznámit, že **Paní Alena Semecká** odešla na věčnost 1.července 2024 ve věku 98 let. Paní Semecká je jedna ze zakládajících členů Melbournské Šumavy

Hledám přítele

Ahoj, jmenuji se Edita, jsem moc hodná ženská a touhle cestou hledám přítele, kamaráda nebo přítelkyni na dovolenou, samota je někdy hezká ale ne stále, žijeme jenom jednou. Moje tel:0414900604

Neposílejte peníze v hotovosti na Noviny poštou!

Uložte \$95 přímo do banky ANZ, na náš účet, ale dejte nám vědět!

Noviny :

BSB 012 030 Acc: 536002848

a aby se poznalo, kdo peníze ukládá, dejte tam vaše členské (na obálce před jménem) nebo telefonní číslo.

Krejčíková ovládla Wimbledon

Radim Vaculík, Právo

Česká tenistka Barbora Krejčíková vyhrála nejslavnější grandslamový turnaj Wimbledon. Ve finále ženské dvouhry v sobotu porazila italskou hráčku Jasmine Paoliniovou po setech 6:2, 2:6 a 6:4. Po vítězství na French Open v Paříži v roce 2021 tak Krejčíková ovládla druhý z turnajů velké čtyřky.

Na Trumpově mítinku se ozvaly výstřely.

Štěpánka Zenklová, ČTK

Na sobotním předvolebním mítinku republikánského kandidáta na prezidenta Donalda Trumpa v Pensylvánii bylo slyšet několik výstřelů. Podle agentury Reuters video z události ukazuje, že exprezidenta hrozícího pěstí z místa odvážel vůz tajné služby Spojených států (USSS). Na Trumpově pravém uchu se údajně objevila krev.

Olympiáda

Sportovci z Ruska sice nemohou jet do Paříže jako oficiální výprava pod svou vlajkou, nemůže se hrát jejich státní hymna a vše, co k tomu patří, ale někteří mohou startovat jako jednotlivci pod neutrální vlajkou Mezinárodního olympijského výboru. Stejně tak Bělorusové. Někteří sponzoři se proto rozhodli z olympiády stáhnout, jako například tradiční sponzor české olympijské výpravy Plzeňský prazdroj.

V uplynulých dnech se ukázalo, že se domácí pivo v Českém domě i přesto čepovat bude. Volného místa po Prazdroji se totiž ujalo 16 menších českých pivovarů,

Jak jsem si ucpala pajšl "šulónama"

Camille G z Brna

Poté, co jsem v deseti letech doslova nahltala všechno dětský čtivo, vrhla jsem se na domácí knihovnu, tedy knihy poněkud nevhodný.

A tak se nejen Honzikova cesta, ale i knihy Král krysa, Vítězný oblouk, Pes baskervillský, Komu zvoní hrana, ale i např. několik dílů Casanovi, postaralo o to, že jsem z nich načerpala slušné slovní zásobu a o narušení mé do té doby normálně se vyvíjející dětský psychiky.

Navíc ta poslední jmenovaná se postarala i o to, že jsem dokázala pojmenovat všechny sexuální praktiky a asi i o prvenství nejmladšího masturbujícího dítěte v Česku, kterému se i zalíbilo oslovování jedné osoby pomocí 3. osoby množného čísla čili onikání.

Naši ze mě byli zoufalí, neboť jejich roztomilá pihatá culíkatá holčička s mašlema ve vlasech se vyjadřovala jako válečnéj veterán, vysloužilá kurva a nadřženéj pošahanej básník a úchyl v jednom.

Tohle byl zřejmě spouštěč u máti prvních šedin, neboť jsem prodavačky oslovovala boubelatý paninky, poučovala jsem je o nutnosti starat se pečlivě u svůj chrup, aby jim netáhlo z huby jak z žumpy, učitelka pokud se zdráhala mi dát jednušku, byla proradná gestapácká svině, spolužáci byli všeci do jednoho levobočci a lidskej odpad a když jsem byla povolána s máti do ředitelny, tak jsem po půlhodinovém proslovu ředitele o nevhodnosti se takto vyjadřovat, na závěr zkonstatovala: „Protivnej pane, kdyby častěji onanovali a vyklepávali svůj starej pytel pravidelně, tak nebudou takovej starej mrzout, víme?!“

Po tomto se máti pro sicher věnovala po večerech studiu sociálních věd a práv, aby byla připravená, až k nám jedná nalítne sociálka, zabránit tomu, až mě jí budou chtít odebrat.

Né že by se nepokusila za pomocí vařečky mou paměť s bohatou slovní zásobou „restartovat“ a udělat ze mě opět raději nemluvně, ale poněvadž jsem ani u fyzických trestů nezavřela hubu, tak to vzdala a utěšovala se, že dle vyjádření dětskýho psychologa, mě to přejde samo. (Asi vám musí být jasný, že teda silně přestřelil).

Bohužel měla jsem oproti sourozencům hroznó nevýhodu, že jsem už od “výroby” měla slabé žalódek a nesnášela jsem těžký a mastný jídla. Děsně jsem z nich blila a co nevylítalo vrchem, vylítalo pozdějc spodem.

A proto když se u nás podávala pro mě přímo božská mana, šulánky s mákem, mně byla odepírána a musela jsem žrát chleba s máslem. Domáci sádlisko mně bylo odepíráno těž, neboť jsem se z něho fest dosrávala. Jelikož jsme byli početná nenažraná rodina, máti šulánků vždy musela ušoulat hroznó hromadu a proto se s tím příliš nesrala a šoulela je ve velikosti nadprůměrně vyvinutýho černocho a tak zákonitě muselo dojít k tomu, že jsem si je přejmenovala na: „šulóny“. Tak napadla mě i varianta líbivější a to „šulini“, ale ta mě byla úderem otevřenó dlaní přes rypák, čili facanem jak z děla, v paměti přemístěna do oddělení: „Zakázaný sprostý slova“.

Zákaz žraní šulónů jsem považovala za hroznó nespravedlnost a žadonila jsem, že když se máti smiluje, tak slibuju, že už nezebleju celó postel, ale pokusím se obsah žaludku vyhodit do kýbla a se stolicí dojít až na náš výserník. (těž načerpaný název hajzlíku z knihy).

Mimochodem, pojmenování hovna spisovně stolicí, mě dlouho fascinovalo a často jsem bedlivě zkómala jeho tvar po vykadění v očekávání, kdy už konečně vyseru ten malej kus nábytku.

Jedná se mně podařilo naběhnót do kuchyně když tam nikdo nebyl, jen ten obrovskej kouřící lavór plnej omaštěných šulónů zasypaných mákem. Bylo mně jasný, že nemám moc času a tak abych se nemusela zdržovat kósáním a pěkně mně ty šulóny klózaly do pajšlu, lubrikovala jsem si hubu lžičkama sádliska a za neskutečně krátkó dobu jsem jich do sebe naládovala obrovský množství. Po té jsem si vypláchla hubu vodó, aby mně zuby plný maku neprozradily a později jsem ještě snědla dva krajíce chleba s máslem, aby to nebylo nápadný, že nemám hlad.

Celá domácnost už spala, když mě probudila děsná bolest břicha. Jelikož jsem zrovna četla Hanzelku se Sigmundem a jejich cestu po Africe, pohotově jsem si diagnostikovala břišní tyfus, tudíž smrtelnó nemoc a jelikož mi moje nafóklý obrovský panděro připomínalo bříška černoušků v knize, tak jsem nevyučovala ani těhotenství nebo podvýživu. Dobelhala jsem se do ložnice, zatřásla jsem s máti a šeptám: (ve vážných situacích jsem vždy používala vykání s kombinací s onikáním, aby to mělo patřičnou váhu)

„Paní matinko, přišla má poslední hodinka, je zapotřebí poslat pro kněze, ranhojiče a porodní bábu. Je to asi ten břichovej tyfáček, ale raděj ohřejí vodu a nachystaj ručníky, nevyučuju ani porod. A podívají se mi do huby, jestli nemám smrt na jazěku.“

Máti se zadívala na mů obrovský zdutý břicho a ptá se: „Tys sežrala ty šulánky že jo? Mně přišlo, že jich je tam nějak máň.“

Já: „Přiznávám se a jsem za to připravena zemřít.“

A protože naši vyhodnotili můj stav za průserovej, zavolala se sanitka.

Když přijel doktor, byla jsem našponovaná do polohy našeho králíka Pepy, kterej se zdul po mokrý trávě a našla jsem ho již v posmrtný ztuhlosti. Doktor uviděl desetiletý dítě s břichem ženy před porodem a říká: „To se bude muset odvézt do nemocnice a vypumpujeme jí žaludek.“

Já: „Nikam nejedu, natáhnu brka doma, stejně už je pozdě, začínám tuhnót jak Pepa.“

A navíc pumpu máme dole na zahradě po dědovi, tak si tam laskavě pro ňu skočej a konejte. Ale jsem silně na pochybách, že ju do mě dostanete, neboť jsem plná šulinů. (Nabyla jsem dojmu, že před smrtí to zakázaný slovo už můžu říct.)

Doktůrkovi šli brejličky šejdrem, jak se mu údivem vovedřela doširoka huba a to mě velice zaujalo a tak jsem dodala: „Poslouchaj, mají teda tak velkó tlamu, že by se jim tam vlezly rovnó tři!“

Fotr zbledl a asi při představě, že by se měl ještě rozmnožovat a narodil se ještě jeden takové vélupek, tak odešel do kópelny se dobrovolně vykastrovat a máti, až se párkrát zhluboka nadechla, aby ju přešly mrákoty, tak v rozpacích říká: „Víte ona je strašně sečtělá a teď si navíc libuje v onikání no.“

Doktor: „Jste si jistá, že si libuje jen v tom?“ A začal mně znova zkómat břicho, jestli snad fakt nebudu spíš rodit.

Já: „Těhotenství můžou vyloučit, zatím jen masturbuju.“

Již bělovlasá máti s nastupujícím infarktem rychle vykoktávala, že se nejedná o šuliny jako takový, ale že jsem si tak pojmenovala šulánky s mákem a

sežrala jsem jich asi menší lavór. Doktor teda pokýval hlavó, jakože pochopil a říká: „Tak poslyš holčičko, tohle není legrace, teď ti píchne injekci a pojedeme.“ Jak jsem uslyšela slovo injekce, vyskočila jsem z postele a říkám: „To teda těžko, nikdo mě píchat nebude, j du zhebnót do lesa, ať mě raděj potahá divoká zv....“ Zvěř už jsem nedopověděla, neboť jsem začala ukrutně blejt. Prvně letěly ven ty lehčí krajíce s máslem a ty schytil saniták. Pak nasledovalo bombardování doktora těma neztrávenýma těžkýma šolónama. Lítalý ze mě vlastně v celku, takže vypadaly jako malý jaderný hlavice, doktor na to čuměl, kompletně zblitej a evidentně se už přestal ovládat a říká: „No prdele, ono to ještě nemá zuby?!“ Máti: „Jak ono?“ A chystala se mu jednu natankovat. Ale to už vracel fotr z kouřpauzy ze dvora a protože to zaslechl a jeho holčičku nikdo nesměl urážet, a protože v tý době ještě neuměl pořádně česky, tak říká: „Mérde! Ty poslouchala doktor, ať já ty vydávený penis tebe nenarvala do huba!“

V ten moment se přihlásilo o slovo to domácí sádlisko a já se strašlivě dosrala, což jsem okomentovala: „Sakrblé, sračka jak bič, já si tu stoličku na sednutí snad nikdy nevykadím.“

Doktor zamumlal něco o chybějícím zákoně ohledně zákazu některým jedincům se rozmnožovat a pak nahlas pronesl: „Vzhledem k vydávenému množství jídla a množství výkalů, tady z vaší ehmm, roztomilé blejušky, pardon dcerušky, bych navrhoval domácí ošetření v podobě černého čaje a diety.“

A zavelel: „A okamžitě odjíždíme a budu uvažovat o změně povolání!“

P. S. Pan doktor z nemocnice neodešel a tak jsem mu ještě dvakrát dopřála "tu čest" mě ošetřit, ale o tom zase jindy.

Jo a od té doby jsem měla pod dohledem malou porcičku šulónů dovolený zládat a i když z nich bleju pořád, jedná za rok prostě neodolám.

Hvězdná kapela

Jakub Štěpánek

Z pohledu na desítku nejprodávanějších alb loňského roku, kterou vydává Mezinárodní federace hudebního průmyslu (IFPI), zřejmě běžný český posluchač příliš moudrý nebude. Hned v devíti případech jde totiž o korejská uskupení, která v prodejích svých alb drtí zbytek světa. Jedinou výjimkou zastupující západní svět je Taylor Swift, ta však na rozdíl od kapely Seventeen nebude hvězdou letošního festivalu Glastonbury, jenž začíná už ve středu.

Možná vás napadá otázka, proč se kapela jmenuje zrovna Seventeen (Sedmnáct), když členů je „pouze“ třináct. Vysvětlení je snadné, jen to chce trochu počítání. Třináct členů, tři jednotky, jedna skupina. V součtu sedmnáct.

Na rodičovské schůzce ve škole:

Váš syn propadá skoro ze všech předmětů!

I z chování?

Z toho ne. No tak vidíte, to jsem ho učil já, ostatní předměty vy.

Vzbuděj se apoštolové po svatbě v Káni galilejské a Svatý Petr se ozve: Nevím jak vy, ale já mám po tom všerejšku hlavu jako střep! Skočte nám někdo pro vodu... Ježíš se zvedne a Svatý Petr na něj křikne: Ne! Ty už ne!!!

Jazyky.

George Švehla Modre hory.

Ne nadarmo máme v češtině úsloví “kolik řečí znáš tolikrát jsi člověkem”. Znalost druhého, třetího a nebo i několika jazyků je nespornou výhodou. Někdy se však stává, že slova, gramatika a nebo dokonce i akcent se uživateli pomíchají. Tento jev nám odhaluje jak překvapivě pracuje náš mozek.

Na příklad stojíme ve vídeňském pekařství a omlouváme se poněkud zmatenému pekaři. On se před okamžikem zeptal kolik housek bychom rádi a my jsme zcela bezděčně odpověděli česky místo německy. Zmateni jsme více jako pekař. Již přes padesát let je naší dominantní řečí angličtina a češtinu používáme jen zcela spoře. A zde, v srdci vídeňské němčiny, se čeština jaksi rozhodla znovu uplatnit v denní konverzaci.

Vícejazyční jedinci běžně přechází v použití jednoho jazyku do druhého, ba i třetího s lehkostí a elegancí. Avšak občas se vyskytnou neočekávaná klopýtnutí, či nehody. <https://www.frontiersin.org/articles/10.3389/fpsyg.2017.01956/full> Vědecké zkoumání tohoto jevu nám poskytuje překvapivě nahlédnutí která naše mozky pracují.

Vědecký výzkum, kterak vícejazyční jedinci ve svých hlavách žonglují s více než jedním jazykem je velice komplexní a někdy i proti-intuitivní. Výzkum nám ozřejmuje, že když vícejazyčný jedinec chce promluvit, tak jsou ve stejný okamžik aktivní VŠECHNY jazyky které ovládá, i přesto, že hodlá použít pouze jeden.

<https://www.apa.org/science/about/psa/2008/01/kroll> V jeho mozku se mezi sebou tyto řeči pletou, kříží se, míchají se jedna s druhou či třetí. Na příklad jinojazyčná slova se vtírají do řeči právě v okamžik kdy to nejméně očekáváme. A toto nechtěné křížení se nejvíce projevuje použitím slova v jiném jazyku ale i v gramatice a nebo přízvuku či akcentu.

<https://pubmed.ncbi.nlm.nih.gov/28424634/>
<https://www.sciencedirect.com/science/article/abs/pii/S0095447004000166>

Z vědeckého výzkumu víme, že když vícejazyčný jedinec hovoří, tak všechny řeči které ovládá jsou aktivní, jak nám praví Mathieu Declerck, odborný asistent na Vrije Universiteit v Bruselu. Na příklad když jako vícejazyčný chcete říci „pes“, tak jsou aktivována odpovídající překladová slova, a tak „dog“, „Hund“, „chien“ a „sobaka“ jsou také aktivována.

Takže tento hovořící jedinec potřebuje nějakou jazykovou kontrolu. Pokud se nad tím zamyslíme, tak schopnost dvou a nebo i vícejazyčných jedinců jazyky od sebe odlišovat a separovat je pozoruhodná. Kterak toho dosáhnou se všeobecně vysvětluje

<https://psycnet.apa.org/doiLanding?doi=10.1037/2Fa0016376> potlačením nepřislušného jazyku. Je-li vícejazyčný dobrovolník dotázán jmenovat ukázanou barvu v jedné řeči a záhy druhou barvu jiné řeči, tak je možno změřit elektrickou aktivitu v části mozku která kontroluje řeč a vědomou pozornost. Když tato vědomá pozornost z jakéhokoliv důvodu poklesne, mohou se projevit poruchy a chyby. Na příklad nedostatečné potlačení nechtěné řeči může zapříčinit bezděčné použití slova v této řeči, i když hovoříte řeči jinou.

Tak by mě zajímalo kterak by přístroje na zkoumání aktivity mozku přežvýkaly údaje polyglotů. Jako třeba můj bratránek hovořil plyně šesti jazyky, což mu za války zachránilo život. Angličtinu uměl s přízvukem kanadským,

francouzštinu s pařířským, němčinu s vídeňským, češtinu s brněnským, španělštinu z madridským a ruštinu s moskevským. Jak to ovšem bliká v hlavě polyglota, který ovládá tučet jazyků, jde si jen s obtížemi představit. Na příklad známý pražský jazykovědec, básník, překladatel a autor mnoha děl, Pavel Eisner PhDr. - Narozen 16. 1. 1889 v Praze, zemřel 8. 7. 1958 tamtéž. Literatura z oboru, literární monografie, překladatel z němčiny, francouzštiny, španělštiny, italštiny, angličtiny, ruštiny, srbocharvátštiny, maďarštiny, norštiny, perštiny a tibetštiny, mimo které ovládal i arabštinu a několik orientálních jazyků. I když obdivuhodné, tak takový překladatel má čas si v hlavě vše náležitě porovnat. Tlumočník však ne, tomu to musí v mozku blíkat „in the real time“ tedy v současném času, pěkně zčerstva jak jde řeč. Tuším, že při měření aktivity jejich mozku by vědcům ta jejich udělátka shořela.

Rudy Kovanda

*1. červenec 1949, Brno †29. říjen 1989, Brno

Pavel Šerý

Sedmdesáté páté narozeniny by dnes oslavil brněnský bavič a zpěvák Rudolf Kovanda, který v letech sedmdesátých a osmdesátých patřil ke svéráznému koloritu postavicek brněnského uměleckého polosvěta. Byl členem hudební skupiny Los Brňos a k jeho nejznámějším písním patřily "Džús blús", "Sud kulatý rys tu pije" nebo "Zívání užovek v lamanšském průlivu"...

Nejdříve vstoupil Rudy Kovanda jen do dějin Brna. V roce 1975 se však jeho proslulost rozšířila po celé zemi. Jeho kamarád Franta Kocourek se totiž rozhodl, že z Rudyho udělá Zlatého slavíka. Rudy získal neuvěřitelných sedmadvacet tisíc hlasů. Přesto se jeho fenomenální úspěch nakonec ve zlatou sošku neproměnil. Mladý svět nakonec hlasy pro Rudyho Kovandu skartoval a zlatou sošku si tak „překvapivě“ odnesl Karel Gott. Přesto se Rudy ocenění dočkal.

„Na tradičním Tekutém kapříkovi o Vánocích 1975 ho Franta Kocourek dekoroval šerpou Goldnového fógla. Věhlas Rudyho dál stoupal. Další z vrcholů ho čekal, když se kvůli němu dokonce mobilizovala brněnská Veřejná bezpečnost. "Bylo to o dožínkách. Rudy si stoupl na autobus a začal zpívat. Diváků přibývalo a nakonec na Zelňáku byla snad tisícovka nadšených lidí, kteří skandovali oslavné „Ať žije Rudy Kovanda“. Jeden z příslušníků ale slyšel volání „Ať žijou rudý komanda“, a tak povolal posily a mladé lidi pak odváželi ven z města,“ vypomíná Radek Rettegy, jeho kolega z Los Brňos. Takový byl Rudánek...

„Na tradičním Tekutém kapříkovi o Vánocích 1975 ho Franta Kocourek dekoroval šerpou Goldnového fógla. Věhlas Rudyho dál stoupal. Další z vrcholů ho čekal, když se kvůli němu dokonce mobilizovala brněnská Veřejná bezpečnost. "Bylo to o dožínkách. Rudy si stoupl na autobus a začal zpívat. Diváků přibývalo a nakonec na Zelňáku byla snad tisícovka nadšených lidí, kteří skandovali oslavné „Ať žije Rudy Kovanda“. Jeden z příslušníků ale slyšel volání „Ať žijou rudý komanda“, a tak povolal posily a mladé lidi pak odváželi ven z města,“ vypomíná Radek Rettegy, jeho kolega z Los Brňos. Takový byl Rudánek...

„Na tradičním Tekutém kapříkovi o Vánocích 1975 ho Franta Kocourek dekoroval šerpou Goldnového fógla. Věhlas Rudyho dál stoupal. Další z vrcholů ho čekal, když se kvůli němu dokonce mobilizovala brněnská Veřejná bezpečnost. "Bylo to o dožínkách. Rudy si stoupl na autobus a začal zpívat. Diváků přibývalo a nakonec na Zelňáku byla snad tisícovka nadšených lidí, kteří skandovali oslavné „Ať žije Rudy Kovanda“. Jeden z příslušníků ale slyšel volání „Ať žijou rudý komanda“, a tak povolal posily a mladé lidi pak odváželi ven z města,“ vypomíná Radek Rettegy, jeho kolega z Los Brňos. Takový byl Rudánek...

Katolické Rakousko v šoku.

Muslimů je na vídeňských základních školách víc než křesťanů

Jitka Zdražilová , červen 2024

Ve vídeňských základních školách tvoří muslimové největší náboženskou skupinu. S velkým odstupem jsou na druhém místě katolíci, uvádějí nejnovější statistická data, která v úterý

představil Christoph Wiederkehr, náměstek vídeňského primátora.

Plných 35 procent školáků na veřejných základních školách se hlásí k islámu. Na druhém místě jsou děti, které se nehlásí k žádnému vyznání, těch je 26 procent. Teprve třetí příčka patří katolíkům (21 procent), píše list Kronen Zeitung.

Dalších 13 procent se hlásí k pravoslaví, k protestantům dvě procenta a zbytek je označen jako ostatní. Ještě před šesti lety tvořili na vídeňských základních školách většinu křesťané, připomíná Wiederkehr.

Náměstek primátora zdůrazňuje, že víra je soukromou záležitostí a svoboda vyznání patří k základním právům člověka. Průzkumy ale zároveň ukazují, že mladí muslimové ve Vídni jsou nejen výrazně více nábožensky založení, ale také stále častěji zastávají extrémní postoje, jako je antisemitismus, nepřátelství vůči komunitě LGBTQ a odmítání principu rovnosti mezi muži a ženami.

Wiederkehr chce vzhledem k vývoji zrušit na vídeňských školách předmět náboženská výchova a zavést nový s názvem Život v demokracii. Vyučoval by se hned od první třídy.

K rozvratu našlápnuto

Ondřej Aston Neff

Pokrokoví komentátoři se děsí hrozby „krajní pravice“ francouzského Národního sdružení, nicméně reálnější je opačný vývoj. Voliči vyděšení vizí „krajní pravice“ a vybláznění hysterickými nátlakovými akcemi dají svůj hlas Nové lidové frontě. Název je odvozený od Lidové fronty před devadesáti lety. Ta nakonec zvítězila v roce 1936 ve volbách, způsobila rozvrat ekonomiky a posléze debakl a zhroucení Francie jako státu. Zachránil ji museli až Američané, když se vylodili v Normandii

o osm let později. Konglomerát levičáckých sil ve stejnou dobu rozvrátil Španělsko a přivodil zemi diktaturu Francisca Franca. Do třetice historických příkladů uveďme Lidovou jednotu v Chile vedenou Salvadorem Allende. Jeho Lidová fronta, pardon, jednota, uvedla Chile do chaosu a brutálními metodami zasáhl až generál Augusto Pinochet. Chile se vzpamatovalo, ale za strašnou cenu tisíců mrtvých.

Takto daleko Francie není. Zatím. Má na to našlápnuto. Stačí, aby se rozjel scénář naznačený v prorocké Houellebecqově knize Podvolení: takzvaní slušní inteligentní empatictí lidé podpoří ve volbách „levici“ proti „krajní pravici“ a pak teprve nastane ten správný rozvrat.

Francie má v rozvratech praxi. Levice se poprvé zmocnila Paříže v roce 1871, vyhlásila Komunu. Jak to při ní vypadalo, dopodrobna vylíčil ve svém románu Émile Zola. Román má příznačný titul Rozvrat.

Přát si takový vývoj může jenom Vladimír Putin a pak taky internacionála levičáckých blouznivců, jsou jich plná média, na Západě i u nás. Dopadnout to tak nemusí. Stejně tak nemusí katastrofou dopadnout prezidentské volby v Americe.

Je ale našlápnuto. V úterý by mělo dojít k vyjasnění před druhým kolem voleb – kdo do druhého kola půjde a kdo se stáhne... ve prospěch koho? Údajně krajní pravice anebo stoprocentní krajní levice.

Experiment na psychiatrii aneb Co se stalo, když zdraví lidé předstírali, že slyší hlasy

Kamil Šivák

Mohl by být duševně zcela zdravý člověk přijatý do psychiatrické léčebny jen na základě toho, že svou nemoc předstírá? Experiment Davida Rosenhana potvrdil, že je to skutečně možné. Nepočítal však s tím, co se bude dít, až se pokusné subjekty začnou chovat opět normálně...

Americký psycholog David Rosenhan byl před půl stoletím přesvědčený o tom, že tehdejší medicína nebyla schopná správně identifikovat psychické poruchy. Svě tvrzení hodlal podpořit **neobvyklým experimentem**. Vyslal sedm dobrovolníků, kteří měli simulovat duševní problémy, aby se nechali hospitalizovat. A cíl? Aby se alespoň jeden z nich vrátil domů s potvrzením, že mu nic není. To se však nestalo.

Neobvyklý experiment

Již zmíněnou skupinu, která vznikla v roce 1972, tvořili tři psychologové, pediatr, student psychologie, malíř a žena v domácnosti. Všichni **měli za úkol předstírat halucinace**, přesněji řečeno, že v hlavě slyší několik hlasů. Kromě změny jména a adresy měli o sobě říkat jen pravdivé informace.

Rosenhanův předpoklad nakonec vyšel. **Všech sedm pseudopacientů bylo shledáno nemocnými**. Jeden z nich měl dokonce trpět maniodepresí, zbytek se musel "spokojit" se schizofrenií. Všichni postoupili do fáze číslo dvě - hospitalizace.

Přelet nad kukaččím hnízdem?

Během hospitalizace se měli účastníci experimentu začít chovat zcela normálně a přesvědčit zdravotníky, že jsou v naprostém pořádku a nic jim nebrání v tom, aby je propustili na svobodu. Personál tomu nevěřil, naopak se začal k těmto rádoby pacientům chovat velmi hrubě. Jednoho z nich dokonce na několik hodin připoutali k lůžku, a to jen proto, že **ošetřovatele upozornil na nevhodné chování**.

Po tomto incidentu byl naštěstí přijat právník, který měl dobrovolníky alespoň nějakým způsobem chránit. Byla jim rovněž podávána **antipsychotika, jež samozřejmě potají vyplivovali**, neboť by tím byla narušena objektivita celé akce. Léky odmítali užívat i někteří skuteční pacienti, vedení na to ale nebralo zřetel. A neřešilo ani to, že jim sami rezidenti řekli o pseudopacientech, kteří si o průběhu pokusu vedli pečlivé poznámky. Ani poté, co je dobrovolníci předložili, jim nebylo umožněno zařízení opustit. Jen jim **byla ke schizofrenii přidána ještě grafomanie**, což je chorobná touha po psaní.

Otřesné výsledky

Dobrovolníci strávili na psychiatrii okolo tří týdnů. Propuštění byli poté, co přiznali, že jsou duševně nemocní. Až tehdy je lékaři považovali za vyléčené. Výsledky pokusu byly doslova otřesné. Kontakt s pacienty trval denně maximálně sedm minut. Navíc všude panovala do očí bijící lhostejnost. Když se pacient zeptal, kdy bude moci jít na procházku, ošetřovatel ho jen pozdravil a zeptal se, jak se mu daří.

Zdravotní sestry vysedávaly v prosklených kancelářích, daleko od všech pacientů. Soukromí bylo také tabu. Zaměstnanci všem procházeli jejich osobní věci, na toaletách zase chyběly dveře. Rosenhan tak dospěl k závěru, **že se**

personál pacientů jednoduše bojí a snaží se je uklidnit různými psychofarmaky. Ač tato studie tvrdě zasáhla psychiatrická oddělení po celé Americe, moc se toho nezměnilo. Když ho jedna renomovaná nemocnice požádala, aby i tam provedl test správnosti diagnóz, skončilo to fiaskem. **Ze 193 pacientů označili téměř polovinu za zdravé**, nebo neprůkazné. Vtip byl ale v tom, že ve skutečnosti mezi nimi nebyl ani jeden pseudopacient.

POZNÁMKA: muj tata, kardiolog, delival lekare takto: ten, který je chytry, ma predstavivost i duvtip, ale nesikovne ruce, se stane internistou ... ten, který je blby az to bije do oci, ale ma sikovne rucicky, se stane chirurgem ... a ten, který je blby az to bije do oci, a jeste ma nesikovne rucicky, se stane psychiatrem ... Peter Adler

Zamyšlení nad dnešní dobou.

Milan Lasica : „Radost vládnout tomuto národu“

Napsal uživatel Milan Tůma

Ryba, jídlo žebráků, jak se někdy na bratislavském tržišti říkalo, se stala luxusní lahůdkou. Kuřecí zadky, které jsme házeli psům, se začali prodávat s kouskem zad v honosném balení s pařáty a krky jako delikatesa. Kvalitní vodu z vodovodu jsme vyměnili za sladké přesycené žbryndy. Rohlíky se scvrkly o polovičku, kyselé mléko se nedá doma vyrobit, protože vznikne jedna smradlavá odporně zapáchající tekutina, kterou udržíte v ústech jen do té doby, než ji rychle nevyplivnete a to kamkoli.

Všechno, co bylo kdysi opravdu dobré, co mělo svoji hodnotu a tradici, jsme vlastně vyměnili za drahé šmejdy v načančaném obalu.

Jsou i dobré věci. Jenomže těch je stále méně a je třeba je pěkně dlouho hledat. Hledat, přemýšlet, číst nečitelné návody a obsahy, které nemáme šanci vidět, pokud si nevezmeme lupu. Ulice se zaplnily Bratislavany z Číny, Tchajwanu nebo Vietnamu. Přes reklamy si nevidíme na špičku nosu.

Chodníky a přechody jsou plné stojících aut. Exekutor dopisuje adresu a správce domu hází do schránky vyúčtování s tučným nedoplatkem. Žijeme tak v pomyslném blahobytu. Máme dva až tři telefony, internet, televizi, domácí kino, DVD, PC a stále nám něco chybí. Zákazy, příkazy, nařízení, poučení, kterým už člověk přestává rozumět a vyznat se v nich je už přímo nemožné. Kamery nás sledují na každém kroku. Kamkoli se pohneme, jsme pod kontrolou. Všechno je evidované, zaznamenané, a to všechno pro naši „bezpečnost“. Každá zpráva, každá pošta, každý telefonát, každá platba, každý mail. Každý, někdy velmi soukromý pohyb, je pod organizovaným dohledem. Kdykoli se dá vybrat z archivu jako zbraň, která je připravená na okamžité použití proti nám.

Zajímavé, že i při takovém špiclování dochází k trestným činům o jakých jsem neměl v minulosti ani potuchy. Drogy, přepady, násilí, zhárství, vraždy, se staly běžným průvodním jevem této „svobodné“ doby. Zbavujeme se vlastní identity, protože souhlasíme se vším, co po nás různé instituce, jako banky, mobilní operátoři apod., požadují.

Můžeme vidět oči bezdomovce, který se určitě na ulici nenarodil. Můžeme vidět žebráky, jak jim trčí nohy z kontejneru, aby se natáhli pro prázdnou flašku.

Nebo noblesní hotely pro psy i s vlastní webovou stránkou, lékařem a kadeřníkem. Můžeme sledovat složité operace svých psích miláčků přímo na internetu. Jakmile se nám náš drahý psík ztratí, okamžitě se o něho postarají v útulku i s lékařskou péčí. Jak se však na ulici ocitne člověk, nezavadí o něho ani pes.

Stáváme se číslem daňového úřadu nebo sociální pojišťovny. Kam se poděly hodnoty, kde je vlastní podstata lidství? Kde je něco víc než jen strohé

konstatování? Hrůza, co se zde událo za těch dvacet let!

Vytratila se láska, porozumění, lidskost, tolerance, teplo rukou, sklon před šedinami. Nepoznáme soused souseda, nevíme, jaký plat má vlastní žena či muž. Nesmíme dát na zadek vlastnímu dítěti, pokud nechceme mít problémy s úřady. Sledujeme stupidní, nehodnotné až destruktivně působící televizní stanice, kde seriály bez konce nahrazují kulturní vyžití určité skupině nevědomých a možná i nevidomých lidí. Ale co ta druhá polovina? Nemá šanci fungovat důstojně bez toho, aby jí byly podsouvány podobné stupidnosti?

Když už je toho málo, tak se můžeme podívat na Superstar a tam nás pošlou veřejně do řiti i s posměšným komentářem. „Náhdera“ ! A díky za ten kulturní hodnotný zážitek, který nám za levný peníz podávají, jako duševním mrzákům, některé televize. Nemluvě o tom, jaké celebrity má člověk možnost vidět. Kam se na ně hrabou takoví umělci, jako pan Króner, Dibarbora, Huba atd., kteří celý život usilovali o to, aby předvedli ten nejlepší herecko-umělecký výkon, aby zanechali v divákovi skutečný zážitek. Rozdíl je jen v tom, že tito herci s uměním žili celý svůj život. Žili pro umění a srdcem umění tvořili. Kupujeme cigarety, které nám zakázali kouřit tam, kde se kouřit vždy mohly. Okrádají nás jako malé děti na písečku a z každé prodané krabičky nám jednu-dvě vytáhnou ještě před prodejem. K lékárně chodíme s platební kartou nebo s peněženkou v ruce. Bavíme se jako roboti, kdy jeden mluví o životě a druhý hledí do počítače. Slyšíme formulky, nacvičené fráze, které nemají s našim skutečným lidským nitrem a přesvědčením nic společného.

Letáky, kterými jsou ucpané vchody domů, nás lákají do obchodů. Pěkně nás prosí, abychom nakoupili jenom u nich. Když jsme však ale zaplatili „u nich“, tak se nestačíme divit, jak musíme kmitat a házet svým nákup do tašky. Hned je jasné, kdo je tu pánem a kde jejich zdvořilost skončila. Můžeme říkat svůj názor. Svobodně, demokraticky se i vyjádřit. Ale, k čemu to je, když to není nic platné! Žijeme v neustálém stresu a napětí. Nikdo z nás si není jistý zítřkem. Je jenom pár jedinců, kterým je to jedno a ti žijí i tak mimo nás a v anonymitě. Svět onemocněl a my, ve snaze uplatnit se, jsme onemocněli s ním!

Socialismus nebyl dobrý, ale tato demokracie není o nic lepší. Možná, že až nástup duševních chorob, depresí, sebevražd, nastartuje proces třídění, který nás položí na kolena, kdy to už přestaneme všechno zvládat.

A co dál? Mám dost svobody tohoto typu. Svobody, která se svobodou nemá nic společného. Svobody, kterou si neumíme užívat, protože je víc proti nám jak pro nás. Je tak okleštěná zákony a právy těch druhých, že je v podstatě otevřená nepravostem, zločinu, podvodům. Že její existence mně připadá jako aura. Kdesi je, ale nevidím ji. Je mimo mě. Přejí si potkat člověka – přítele.

Chtěl bych se ráno probudit a z celého srdce se těšit na nový den.

Chtěl bych mít kolem sebe upřímné lidi, jak tomu bylo dřív.

Chtěl bych potkat kamaráda, jehož první otázka nebude směřovat k materiálním věcem, ale zeptá se mě: „Jak se máš? Jak žiješ? Zajdeme si spolu někde sednout?“ Kamaráda, kterého v půlce debaty nevyruší zvonění mobilu a nebude muset odejít a pak říct: „Víš, tento telefon byl tak důležitý, že kdybych ho nevzal, mohlo by mě to stát i zaměstnání.“

Ovládnul nás strach a v tom strachu žijeme i své každodenní životy. To je fakt a skutečná realita tohoto novodobého, demokraticky zkaženého světa.

Nemluvíme o listopadu. Ten přijít musel. Ale o tom všem, co všechno sem s tím listopadem přišlo. Dalšího pokusu, který přijde, když to celé se nebude už moci udržet, se díky Bohu nedožiji. I když rád bych se toho dožil – možná. Do kdy bude člověk hledat své místo? Naštěstí, já ještě pár přátel mám ...

Přejí jim zdraví, pohodu, štěstí a hodně lásky!!!

Nahá „umělkyně“ před dětmi:

Bylo to jinde a jinak. A Matěj Hollan už si ji zve na zahradu

Vanda Efnerová 03.05.2024

Umělkyně Kateřina Olivová vzbudila svou nahou performancí před dětmi pobouření. Nicméně, neproběhla v dětském koutku, jak se tvrdilo. Za „umělkyni“ už se postavila žena z Akademie výtvarných umění, která akci vysvětlovala. A přidal se také bývalý komunální politik Matěj Hollan, že u něho na zahradě si bude moci umělkyně házet hlínou jak chce, bez odsouzení.

Čtyřicetiletá Kateřina Olivová vystudovala Ateliér tělového designu na Fakultě výtvarného umění Vysokého učení technického v Brně. Známa je především tím, že vytváří performance, v nichž pracuje s tělem, nahotou a řadou tabuizovaných témat. Jak sama uvádí, své tělo chápe jako materiál a nástroj pro výtvarnou výpověď.

Proto i její tvorba nového „uměleckého počínu“ vyvolává silné kontroverze. Na videu kolujícím na sociálních sítích je umělkyně Olivová zachycena v celé své kráse, kde kolem sebe rozhazuje hrsti hlíny a do toho se poměrně šíleně usmívá. To vše doprovází hlasitá hudba ve stylu techna a také dětský smích, ano, právě děti jsou zde přítomny a spolu s dalšími lidmi dovádění Olivové přihlížejí. Celou akci zaznamenává i domluvená kameramanka.

Událost s pohoršením komentují uživatelé platformy X, poukazující na to, že vše se odehrálo v Praze 7 v dětském koutku. „Praha 7. Dětský koutek. Nahá ženská hází hlínu, k tomu hraje techno. Děti se dívají. Vůbec netuším, co si o tomhle myslet. Video se objevilo na Letenské partě, nyní už ho tam nenajdete. Ale třeba to někdo dokáže nějak uspokojivě vysvětlit,“ komentoval umění Olivové Ondřej Fér, představující se jako otec a podnikatel.

Podle Olivové se jedná však o běžnou věc a přirozenost. V minulosti proslula coby hlava hnutí Kojící guerilly zasazujícího se za kojení na veřejnosti. Stalo se tak prý poté, co byla údajně nevybíravě napomenuta v jedné kavárně poté, co chtěla syna nakojit. „Nejraději bych chodila jenom nahá, nemám s tím problém,“ uvedla dříve kontroverzní umělkyně, která si podle svých slov na sebe obléká buď bláznivé barevné a blyštivé modely, anebo nejraději vůbec nic.

Lidi se prý primárně šokovat nesnaží. „Ačkoliv se to občas děje, tak to není můj záměr. Opět to zase více vypovídá spíše o člověku, kterého to šokuje. Já nad tím, jak budou lidé dané vystoupení brát, příliš nepřemýšlím. Je mi vlastně jedno, pokud to pochopí jinak, nebo i zcela opačně. Podle mě performance vytváří energetické pole, kterým jsou lidé nějak zasaženi. Odnášejí si určitý zážitek, který na ně mnohdy ještě dlouho působí,“ **řekla** Olivová v roce 2018, kdy byla také nominována na prestižní výtvarné ocenění v podobě Ceny Jindřicha Chalupického.

Jde jí spíše o to, aby v divácích vzbudila pocit trapnosti. „Myslím si, že pracuji spíše se studem než trapností. Mně osobně ale ani trapnost, ani stud nevadí. Jsou také jedním z důvodů, proč performance vůbec dělám. Já se nestydím, ale publikum mnohdy stud pocítuje. Otevírají se jim vlastní hranice toho, co jsou ještě schopni zvládnout,“ vysvětlila Kateřina Olivová.

To, jak diváci dané vystoupení přijmou, podle ní závisí dost na konkrétním kontextu, ve kterém tvoří. „Je rozdíl, když je performance v rámci

festivalu a lidé už přicházejí s představou, co se bude dít, a když je to performance někde na ulici, kde se toho řada lidí vlastně ani účastnit nechce,“ uvedla umělkyně s tím, že čeští diváci nejsou příliš interaktivní.

O umělkyni Kateřině Olivové natočila před pěti lety **dokument** Česká televize. Je o jejich nahých performancích, kterými provokuje okolí, i o umění, kterým se snaží lidi bavit.

Současné vystoupení v dětském koutku v Praze 7 pak již podle **serveru iDnes.cz** prošetřuje policie jako možný čin výtržnictví.

Performanci hájí i specialistka AVU Petra Švecová, která uvedla, že probíhala v rámci studentské akce Slay the Patriarchy. Akce se konala v den, jenž veřejnost slaví jako čarodějnice. Místo upalování čarodějnice byla rozbita piňata z hlíny obsahující semena rostlin.

„Co se týče nahoty, k níž mířily dotazy a komentáře na sociálních sítích, můžeme jen konstatovat, že je s uměním spojena od prehistorie až do současnosti a pro autorku performance je i klíčovým vyjadřovacím prostředkem. Performance probíhala na zahradě AVU, ne tedy v dětském koutku, jak bylo na sociálních sítích mylně uváděno. Přítomnost dětí v publiku by nebyla možná bez dohledu jejich zákonných zástupců,“ uvedla pro server iDnes.cz Švecová.

Zastání našla Olivová i v Brně. Konkrétně u někdejšího náměstka primátora. „Praha 7. Dětský koutek. Nahá ženská hází hlínu, k tomu hraje techno. Děti se dívají. Vůbec netuším, co si o tomhle myslet, uvedl uživatel Ondřej Fér. Kača Olivová, u nás na zahradě můžeš takto házet hlínu s tátou a vůbec nikdo si o tom nebude myslet nic,“ poznamenal na sociálních sítích aktivista Matěj Hollan.

DÁNSKO: Jak se vypořádává s migrací

Matyáš Zrno

Napsal jsem, že při pohledu na dlouhodobé preference dánských sociálních demokratů mě napadlo: „Nechcete krajní pravici?“ Dělejte migrační politiku jako dánská sociální demokracie!

O co konkrétně jde? Dánští socialisté prakticky zcela převzali tvrdou antiimigrační politiku předchozí pravicové vlády a udržují si oproti většině svých spolustraníků v Evropě stabilně vysokou podporu.

Jaká pravidla v Dánsku platí? Podívejme se třeba na tzv. Ghetto Law, u kterého sociální demokraté změnili jen název (ghetto vyměnili za vyloučenou lokalitu), ale jinak nechali celý

původní koncept v praxi. Jaký rozdíl oproti labouristům, kteří dohodu s Rwandou zrušili hned první den...

Vláda definovala 22 „ghett“ s velkým podílem migrantů, přičemž děti narozené imigrantům jsou nuceny asimilovat se do dánské společnosti prostřednictvím nařízených 25 hodin odloučení od svých rodičů, aby se učily „dánským hodnotám“ a dánskému jazyku.

Pachatelé trestných činů zde dostávají za spáchané trestné činy jako je např. vandalismus, vloupání a prodej marihuany dvojnásobně tvrdé tresty. Policie má právo vás zastavit a pokud vidí, že máte typické statutové symboly člena gangu (drahé oblečení, hodinky, elektroniku), může se dožadovat doložení příjmu. Vláda chce rovněž zjednodušit majitelům bytů, aby mohli dát výpověď osobám s kriminálním pozadím a jejich rodinným příslušníkům. Těmto osobám má být rovněž ztížena možnost získat v této lokalitě byt. Týkat se to má i příjemců sociální podpory, která by měla být v případě odporu částečně krácena. Pokud se nepodaří změnit složení obyvatelstva, bude mít ministerstvo bydlení pravomoc rozpustit dané společenství nájemníků, a to i za použití násilí.

Sociální bydlení v ghettech má být do roku 2030 omezeno na pouhých 40 % celkového počtu bytů. Vláda chce změnit sociální skladbu v těchto oblastech tím, že nejméně 60 % domů bude pronajato za tržní ceny, které jsou pro většinu současných obyvatel nedostupné. To je považováno za způsob, jak snížit podíl „nezápadních“ obyvatel.

Děti z „ghett“ musí od 1 roku věku trávit nejméně 25 hodin týdně v povinné denní péči, aby byly vzdělávány v „dánských hodnotách“. To je zdůvodňováno jako způsob, jak zlepšit jazykové znalosti.

V předškolních zařízeních se mají děti podrobit jazykovým přijímacím zkouškám. Gymnázia budou mít větší pravomoci při přijímání žáků. Má být zabráněno tomu, aby se určitá etnika shromažďovala do určitých škol a vznikala tak „etnogymnázia“. Školy si tak budou moci stanovit aspoň z jedné čtvrtiny kritéria pro výběr žáků. Děti rodičů z ghett budou mít povinnost navštěvovat od jednoho roku věku pedagogická zařízení a pokud to rodiče odmítnou, budou jim odebrány přídatky na děti. Rovněž komunální úředníci, pedagogové a sociální pracovníci budou muset mnohem lépe kontrolovat školní docházku a poměry rodinách s ohledem na možné násilí na dětech, a neplnění povinností těchto pracovníků bude trestáno až ročním odnětím svobody. Za dobrou práci při integraci budou obce finančně odměňovány.

Zákony byly kritizovány obyvateli, lidskoprávními skupinami a OSN jako diskriminační a stigmatizující vůči přistěhovalcům a jejich potomkům, i když se narodili v Dánsku. Cílem politiky je snížit podíl „nezápadních“ obyvatel v těchto oblastech na méně než 30 %.

Dva brněnští policisté mají u přehrady (u prýglu, řekl by domorodec) přesně změřit, jak je vysoký telegrafní sloup, ale nedaří se jim to.

Opodál přihlíží bystrcká babička a poradí jim, ať ho podříznou a v klidu změří na zemi. Tak se i stane.

Když se vrací na služebnu, plácne se jeden do hlavy a říká: „To jsme ale blbci, takhle je nám to houby platné, měli jsme přece změřit, jak je vysoký a ne dlouhý!“

Sovětský voják zavraždil Josefa Vašíčka, komunisté pak zkázu dokonali

Právo, Miloš Doležal

Projektíl proletěl přes celý dvůr a trefil vysokého hubeného muže pod levým ramenem. Střela pronikla do hrudního koše, prošla plícemi, vyletěla pod pravou paží a zaryla se do dřeva verandy. Muž v bílé košili padl na zem, silně krvácel a chroptěl. Během chvíle zemřel.

Nejde o válečnou scénu. Vražda se stala v míru v roce 1945, týdně po osvobození. Policejní hlášení druhý den konstatovalo: „V noci z 18. na 19. června 1945 asi o 0.45 hod. byl příslušníky sovětské armády zastřelen na svém dvoře rolník Josef Vašíček z Opatova, ženatý, otec 3 dětí ve stáří 18, 16 a 12 let.“ Tou nocí se u Vašíčků vše proměnilo.

Řádí tady Rusové

Za pár dní začne léto roku 1945. První poválečné. Počasí je příznivé, ječmen na polích kolem Opatova, malé vesnice na Vysočině, je vysoký. Pokud se nestane nic nepředvídaného, úroda bude bohatá.

Teplý večer z 18. na 19. června. Padesátiletý rolník Josef Vašíček opravoval do osmé večer se syny ve stodole mlátičku. Pak nakrmili koně a kravky a chystají se ulehnout. Chvilí po deváté hodině vjíždí do Opatova vojenská auto, americký jeep s deseti ruskými vojáky z posádky v nedalekém Úsobí. Zastaví u prvního statku, u Vašíčků.

Vojáci seskákali a vtrhli do stavení, které již znali z předchozí razie, kdy odtud odtáhli dvě zastřelená prasata. Tentokrát znovu požadují po sedlákově vepře: „Davaj sviňu, ty buržoust!“

Josef Vašíček rázně odmítne a naznačí, že bude volat policii. Vojáci se nasupeně otočí a odejdou. Jenže dva z nich zůstanou. Využijí soumraku a nenápadně si vlezou do Vašíčkova sklepa v rohu dvora.

Mezitím volá na četnickou stanici do sousedního Dušejova o pomoc opatovský obchodník Josef Pohan: „Řádí tady Rusové, přijedte nás ohlídat.“ Hlídku vedená velitelem stanice Karlem Volkmerem přijede brzy, nic podezřelého však neobjeví. „Buďte rádi, že Rusové odtáhli, je to verbež,“ prohlásí velitel. Jenže Rusové se do Opatova vrátí. Po půlnoci. Ti skrytí vojáci jim potichu otevrou závoru u vrat Vašíčkovy zadní stodoly, komando za tmy vnikne do dvora a ve vepřině zastřelí čtyři vepře.

Střelbou probuzený Vašíček otevře okno směrem do vesnice a několikrát vystřelí do vzduchu z kulovnice, aby varoval opatovskou domobranu, která právě odpočívá v místní škole. Probudí se celá Vašíčkova rodina. Mezi tím Josef Vašíček vyběhne z verandy na dvůr a volá na vojáky, ať vypadnou. Rusové po něm vypálí. Vašíček vystřelí z pušky, chce se schovat za vůz, ale je zasažen a padá. Stejně tak jeden z rudoarmějců.

Začne prudká noční přestřelka mezi čtyřlennou místní domobranou, která právě dorazila na statek, a vojáky, kteří pokračují v tahání mrtvých prasat k autu za stodolou. Domobraně se podaří prostřílet autu gumi. Rusové proto nechávají jeep na místě a mizí do tmy. Opatovští s baterkou nalézají pod autem zastřeleného sovětského vojáka. Další sedí u zdi a naříká. Silně z něj táhne kořalka.

Tělo Josefa Vašíčka je přeneseno ze dvora do domu na manželskou postel, ale přivolaný lékař Jan Fírek z Větrného Jeníkova, který o 2.30 hod Josefa Vašíčka ohledal, už může konstatovat

pouze smrt. Do úmrtního oznámení napíše: „Zastřelen, vykrvácení do dutiny hrudní. Zločin.“ Nahánění zbylých vojáků končí nad ránem u nedaleké samoty u Miksů. Četníci tam ve stodole najdou celou osmičlennou tlupu. Počkají s nimi do příjezdu ruských důstojníků z velitelství v Humpolci. Když se jednoho z nich četníci optají, co se s nimi stane, zda budou souzeni, Rus mávne rukou: „Da da, rozstreljajem, nas mnogo.“

Historie rodu

Opatov je vesnice ve vysočinském trojúhelníku mezi Pelhřimovem, Jihlavou a Humpolcem. Mohutný statek čp. 14 postupně dobudovaný do uzavřeného čtverce, patřil mezi nejstarší a nejrozsáhlejší v okolí. Historie rodu Vašíčků v tomto místě sahá až do roku 1656. Ta novodobá začíná v zimě 1925, kdy se do statku přivdala Josefa, dcera starosty a hospodáře ze sousedního Dušejova. Postupně se Vašíčkům narodili tři synové, Josef (1927), Jaroslav (1929) a Miloslav (1933). Autor tohoto textu vedl rozhovory s Miloslavem, posledním žijícím z rodiny, které následně konfrontoval s archivními dokumenty, dnes uloženými v několika okresních archivech.

Vašíčkovi dobře věděli, co je dřina na polích a každodenní raní vstávání ke zvířatům. V pahorkatém a větrném kraji obdělávali 42 hektarů polí. Synové se odmala zapojují do chodu statku. V roce 1938 Vašíčkovi z ušetřených peněz opraví statek a dostaví další obytné místnosti. Společně se švagrem Rychetským, starostou obce, koupí Vašíček německý traktor Lanz Bulldog, vazačku a secí stroj. Daří se jim obstat v nelehkém protektorátním čase, v době hospodářských kontrol a dodávek. Starosta obce Rychetský, který pomáhal za války radě mladých mužů před totálním nasazením v Německu, je v dubnu 1945 zatčen gestapem. Spojenci a Sověti však postupují rychle a konec války je na spadnutí.

V květnu 1945 bydlí u Vašíčků sovětské důstojníci. Domácí jim poskytují ubytování a stravu, důstojníci se chovají přátelsky. A pak přišla osudná noc z 18. na 19. června, kdy Rusové zavlekli k Vašíčkům smrt a rozvrátili jejich rodinný život.

Ještě přilezete do družstva

Na počátku padesátých let postupovala na Vysočině kolektivizace zemědělství po sovětském vzoru jen pozvolna. Komunističtí agitátoři naráželi často na pevné a neústupné osobnosti hospodářů, kteří jako vlastenci obstáli za války a byli živou páteří obce. Velkým hospodářům se do družstev pochopitelně nechtělo. Dát po staletí budovaný majetek do společného kolchozu a dít na líné bezzemky?

Také vdova Josefa Vašíčková vzdoruje. Její syn Jára se stihne jít učit do Brna. Míla by se šel také rád vyučit automechanikem. Předseda Místního národního výboru Opatov, shodou jmen také Vašíček, mu učňák rázně zatrhne: „Musíš plnit zemědělské dodávky. Matka měla být rozumná a vstoupit do družstva. Ještě přilezete, na kolenou budete škemrat a tu naši socializaci přijmete!“

Míla zůstal doma. Po letech mi řekl: „Chtěli založit JZD, ale neměli pole. Tak museli zničit největší hospodáře a sebrat jim je.“

Hospodářské dodávky, které museli pravidelně odevzdávat do okresního hospodářského družstva, jsou pro Vašíčkovy postupně navyšovány do astronomických cifer. Šikana nezná mezí.

Komunistické úřady na Josefu Vašíčkovou nejdříve udeřili pokutami. Okresní národní výbor v Humpolci oznamuje: „Ke dni 31. 5. 1952 jste

nesplnila předepsanou dílčí dodávku mléka v množství 3104 l a předepsanou dílčí dodávku vajec v množství 4004 kusů – čímž jste ohrozila splnění jednotného hospodářského plánu a porušila výživu obyvatelstva – odsuzujete se k pokutě 5000 Kč.“

O necelé tři měsíce později přišla další obsílka: „Vašíčková nevyplela na svém poli v ovse bodlák.“ Pokuta 10 000 Kč.

Mezitím však předseda Místního národního výboru Opatov soudruh Vašíček a tajemník Fejt za pomoci okresních úřadů a Hospodářského družstva v Humpolci připravují proti vdově Josefě Vašíčkové zákeřný výpad.

Paní Vašíčková, v té době padesátiletá vdova, má vážnou srdeční chorobu, prodělala silný infarkt, jak dokazuje její dochované zdravotní vyšetření. Dne 15. května 1952 je na ni podáno trestní oznámení, že se „dopustila trestného činu nevyužití strojených hnojiv.“ A představitelé obce poslali k Vašíčkům hlídku SNB, která provedla důkladnou šťáru. Shledala řadu nedostatků a do hlášení napsala: „Vašíčková jako vesnický kulak nesouhlasí s tím, jak je v dnešní lidově-demokratické republice vše prováděno.“

Vrah a vykořisťovatel

Vrchol denunciací ze strany představitelů obce přišel ve chvíli, kdy před soudruhy z SNB vypovídal tajemník MNV Opatov Jan Fejt: „Dále bych chtěl podotknout o zastřelení manžela Vašíčkové – jednoho dne přišli k zemědělcům Vašíčkovi sovětské vojáky, že aby jim prodal jedno prase. Vašíček řekl, že jim nic neprodá. Ještě ten den přišli sovětské vojáky opět a Vašíček, aniž by čekal, co bude, vzal brokovnici, kterou vlastnil, a jednoho z nich zastřelil. Je pravděpodobné, že oni potom zastřelili Vašíčka též, když viděli, že padl jejich kamarád.“ Příslušníci SNB Přenosil a Slepíčka pak v Humpolci na stanici sepsali nové hlášení. Z Josefa Vašíčka vytvořili zabijáka, vykořisťovatele, politicky angažované monstrum. A z jeho manželky „vrahovu služebnici.“

Žaloba na Josefu Vašíčkovou připravila Okresní prokuratura v Humpolci 8. července 1952. Konstatuje se v ní, že její jednání je společensky nebezpečné, ohrožuje jednotný hospodářský plán a musí být potrestáno. Hlavní líčení ve věci Josefy Vašíčkové se koná o pár dní později na Okresním soudě v Humpolci. Předseda senátu JUDr. Reichel rychle vynesl rozsudek: „Josefa Vašíčková je uznána vinnou a odsouzena k odnětí svobody v trvání 7 měsíců, k peněžitému trestu 20 tisíc pokuty... Vyslovuje se propadnutí zemědělského majetku a vyslovuje se zákaz pobytu v Opatově a okrese Humpoleckém navždy.“ Okresní prokurátor se odvolal a jihlavský krajský soud pak paní Vašíčkové zvýšil trest odnětí svobody na tři roky.

A pak už to jde ráz na ráz. K výročí komunistického „vítězného února“ 1953 je Vašíčkům oznámeno, že jim ONV Humpolec přiděluje ubytování na státním statku u Hrnčíř, okr. Praha-východ: „Odvoz na místo určení bude v úterý dne 3. března 1953 dopoledne. Ubytování: počet místností 2, rozměrů 3 × 4 a 5 × 4 m.“

Míla Vašíček si na to odpoledne pamatuje přesně: „Přijelo nákladní auto. Byl u toho tajemník z Jihlavy a předseda Vašíček se seznamem. Naložili jsme peřiny, hrnec, tři talíře, tři hrnečky, přístroje, oblečení, skříň, tři postele, stůl a židle, pár fotek s tatínkem. Vše ostatní tam zůstalo. Nasedli jsme a jeli. Když jsem se otočil, viděl jsem předsedu, jak si spokojeně mne ruce a zavírá vrata našeho statku.“

My jsme byli s bráchou mladí, cítili jsme křivdu, ale neřukali jsme. Nejvíce mi bylo líto maminky, nemocné a soužené, že musí do kriminálu.“

Josefa Vašíčková nastoupila trest v Praze na Pankráci, její synové pracovali v Drastech na státním statku.

Vydrancovat, rozkrást, zbourat

Na jaře 1955 je čtyřiapadesátiletá Josefa Vašíčková propuštěna z věznice v Rimavské Sobotě. Ze Slovenska jede vlakem do Prahy a pak autobusem do Hrnčířů. Vašíčkovi tam obývají jednu malou podlouhlou místnůstku, ve které spí tři lidé, a k tomu ještě menší kuchyňku. Paní Vašíčková chodí krmit dobytek a synové jezdí s koňmi a později s traktorem na okolních polích. Ožení se. Nejdřív se na ně všichni dívají skrz prsty jako na vyvrhele, ale když vidí, jak umějí tvrdě pracovat a jak rozumí hospodaření, oblíbí si je.

V Opatově mezi tím strážci „rudé revoluce“

Vašíčkův zabraný statek vydrancovali a zemědělské zařízení rozkradli. Chvíli stavení používali jako sklad místního JZD a obytné části přestavěli na Smíšené zboží. Po letech chátrání byl pak celý statek v roce 1979 zbourán.

Vašíčkovi mají zakázáno navštěvovat ves i místní hřbitov, kde je pochován jejich zavražděný manžel a otec. Míla Vašíček tam občas zajede tajně v noci, aby alespoň zapálil svíčku na tátově hrobě. „Maminka se konce komunistického impéria nedožila,“ vyprávěl mi Miloslav Vašíček, „zemřela v roce 1987. Teprve tehdy se mohla vrátit domů, na hřbitov, vedle táty.“

Na podzim 1990 byla Josefa Vašíčková rehabilitována. V dalších letech se řešila restituce Vašíčkových polí, luk, lesů a také náhrada ukradeného majetku a zničeného statku v Opatově. Nikdo z viníků represálií proti soukromým zemědělcům v Opatově nebyl nikdy potrestán, přestože v devadesátých letech 20. století většina z nich ještě žila.

„Když jsem po letech potkal toho bývalého předsedu MNV Vašíčka, který nás vystěhoval,“ vzpomínal při našem setkání Miloslav Vašíček, „jen jsem si před ním uplivil. A šel jsem dál. Věřím ve vyšší spravedlnost.“

Autor je básník a spisovatel

PALERMO VE STRAKOVCE! OKOLO VLÁDY PETRA FIALY SE HROMADÍ MRTVOLY!

10.6.24 - <https://cz24.news/palermo-ve-strakovce-okolo-vlady-petra-fialy-se-hromadi-mrtvoly-palermo-ve-strakovce-chobotnice-mafianu-okolo-nichz-umiraji-lide-svedci-a-bilikone-jako-na-bezicim-pasu-mrtvy-zasebevrazdeny/?print=pdf>

Okolo vlády Petra Fialy se hromadí mrtvoly! Šéf Fialovy kampeličky je po smrti, stejně jako čtveřice svědků z předchozí kauzy Dozimetr! Chobotnice mafiánů, okolo nichž umírají lidé, svědci a bílí koně jako na běžícím pásu! Zmrazený zbytek peněz zmizel z kampeličky hned poté, co jej státní zastupitelství uvolnilo! Odvezl dceru do školy a potom spáchal sebevraždu? Palermo ve Strakovce?

Zatímco celá Evropská unie čeká na výsledek Evropských voleb, jejichž předběžné výsledky budou oznámeny v neděli před půlnocí po 23. hodině, tak mezitím česká politická scéna zažívá další kolo nekonečné kauzy o propojení mafie na vládu Petra Fialy. V první den voleb v pátek totiž česká policie vyhlásila pátrání po předsedovi představenstva Podnikatelské družstevní záložny Robertu Zelenkovi, který zmizel beze stopy.

Jedná se přesně o tu záložnu, ve které si premiér Petr Fiala podle svých slov údajně “zapomněl” 1 milion korun a neuvedl je do svého příznání majetku. A hned druhý den v sobotu přišel zvrát, když policie oznámila, že Robert Zelenka je po smrti a jednalo se prý o sebevraždu. Je to přitom v pořadí už 5. mrtvola v okolí vlády Petra Fialy v souvislosti s kauzami, které jsou okolo vlády prošetřovány.

Podle informací policie uvolněných pro česká média odvezl Robert Zelenka v pátek ráno svoji dceru do školy v Praze-Troji a následně odjel svým vozidlem značky Mazda 6 na neznámé místo a nedával o sobě vědět. Policejní mluvčí pro Seznam Zprávy navíc dodala, že... *Zelenka se v poslední době potýká s psychickými obtížemi a má úzkostné stavy, takže nelze vyloučit, že může být v ohrožení života.* V sobotu policie oznámila, že Zelenka byl nalezen na neurčeném místě bez známek života a cizí zavinění bylo vyloučeno.

Okolo Fialovy vlády se hromadí mrtvoly bílých koňů jako okolo mafie

Policie však jmenovitě nepotvrdila, že šlo o sebevraždu, pouze informovala o tom, že na smrti nenese zavinění jiná osoba. Podle Seznam Zprávy prý policisté došli k závěru, že šlo o sebevraždu, ale mluvčí policie to nepotvrdila, neboť pouze prohlásila, že nebylo zjištěno cizí zavinění. To se může týkat i nehody v autě, kdy např. selžou brzdy, případně auto na přehledné silnici úmyslně vyjede z cesty a narazí do pilíře mostu, což se obvykle uzavírá jako sebevražda. Opravdu by šéf záložny spáchal sebevraždu a zanechal po sobě dítě, které krátce před koncem školního roku vezl do školy?

Než si odpovíme na tuto otázku, přesuneme se o jednu kauzu do minulosti. Opět v tom byla vláda Petra Fialy a jednalo se o propojení vládní strany STAN a rovněž TOP 09 na organizovaný zločin, přičemž kauza vstoupila ve známost pod označením “Dozimetr” v odkazu na jeden z produktů, který se týkal manipulací a korupce s veřejnými zakázkami ministerstva obrany. Kauza ale rovněž vede k zakázkám pražského magistrátu. Hlavním aktérem kauzy je Michal Redl, člověk napojený na Radovana Krejčíře a vysoké politiky TOP 09 a STAN.

Lidé z kauzy Dozimetr tak byli propojeni do nejvyšších struktur české vlády. A teď to nejděsivější. Jak uvedla ve svém článku [3] již vloni v listopadu novinářka Sabina Slonková, okolo kauzy Dozimetr již zemřeli 4 lidé, přičemž ve všech případech se nejednalo o velké ryby, ale o bílé koně, které v kauze Dozimetr vyšetřovala policie a současně na ně tlačili velcí hráči v kauze, aby nemluvili a nevyprávěli. Poslední obětí byl podnikatel Martin Horák.

Jel s rodinou na dovolenou do Dubaje, ale potom prý vyskočil z okna hotelu. Kampeličku už vyšetřuje i Zelenského rozvědka SBU

Sabina Slonková uvedla, že Martin Horák zemřel během svého pobytu v Dubaji, kam odjel na dovolenou s dcerou. Jeho spolupracovníci z byznysu – jako třeba bývalý kancléř Vratislav Mynář nebo dlouholetý parťák Peter Závodský – dostali informace, že příčinou smrti byla plicní embolie. Ve skutečnosti ale Horák zemřel po pádu z okna v hotelu v Dubaji. Informaci o pádu dostala i česká ambasáda v Abú Dhabí. Tamní policie ale případ uzavřela jako sebevraždu. Tomu se Horákovi známí zdráhají uvěřit.

Argumentují mimo jiné tím, že do Dubaje odjel se svou mladší dcerou a stěží by ji chtěl vystavit takové situaci. Manželka na poslední chvíli neletěla, protože úřady na letišti zjistily, že má prošlý pas, jinak by odletěla celá rodina. Podle Slonkové prý Horák sháněl krátce před svou smrtí ochranku, jak prý potvrzuje jeho známý. Horák chtěl tělesného strážce, protože měl obavy o svůj život. To zrovna neodpovídá logice člověka, který plánuje sebevraždu skokem z okna výškové budovy hotelu v Dubaji a dokonce si k tomu plánuje vzít na hotel celou rodinu.

Zkrátka, lidé napojení na kauzy okolo vlády Petra Fialy hromadně umírají za podivných okolností a policie ve všech případech kauzy uzavírá jako

sebevraždy, přestože příbuzní se tomu brání uvěřit. V obou případech kauz Dozimetr a Kampelička existují společné vazby. V obou případech jde o kauzy napojení podsvětí, mafie a zbrojařů na lidi ve vládě Petra Fialy.

V obou případech jde o kšefty se zbrojnými a veřejnými zakázkami s provizemi vyplácenými skrze spletnice firem. A v obou případech najednou lidé, kteří v kauzách figurovali jako bílí koně, umírají náhle na sebevraždy. A aby toho nebylo málo, tak podle posledních informací kampeličku z Prahy vyšetřuje ukrajinská rozvědka SBU, podle které do ní odtékly peníze na nákup dělostřeleckých granátů, ale Ukrajina nic nedostala. A nejen SBU se zapojila do vyšetřování.

Útvar NCOZ zablokoval peníze z kauzy kampeličky kvůli vyšetřování, ale státní zastupitelství je odblokovalo a prachy zmizely.

Národní centrála proti organizovanému zločinu (NCOZ) v kauze kampeličky totiž dokonce vydala pokyn, aby byla zůstávající část peněz z Ukrajiny zmrazena na účtech Podnikatelské družstevní záložny do doby, než kauza bude prošetřena. Jenže, co se stalo potom, to hlava nebere! Z pokynu Vrchního státního zastupitelství v Praze byly prostředky opět rozmrazeny a na účtech kampeličky pak už nezůstaly, rovněž zmizely.

To uvedl ve svém článku Janek Kroupa, který se kauzou zabýval. Proč pražské státní zastupitelství peníze rozmrazilo a ty peníze potom logicky rovněž zmizely, jako všechny ostatní z transakce, je pouze hrozivým a řvoucím vykřičníkem dlouhých chapadel mafie okolo Fialovy vlády. Prostě ty peníze nemohly být zadrženy, musely odejít, protože již někomu mocnému patřily. Nebylo dovoleno!

Zkuste se zamyslet, kdy a v jakých situacích by státní zastupitelství rozmrazilo peníze na účtu firmy vyšetřované v kauze zmizelých peněz z mezinárodní zbrojní zakázky v době, kdy vyšetřování stále běží a zdaleka není uzavřeno? Samozřejmě, že je to naprosto jasné. Když v 80. letech italská mafie ovládala jih Itálie, měla pod palcem státní zastupitelství v celé zemi. Byl to jeden ze znaků moci mafie, tzv. segno di potenza. Státní zástupci ovládaní mafii zastavovali trestní kauzy, nechali mizet důkazy, svědky, vyšetřovací spisy atd. Činnost Fialovy vlády již naplňuje všechny rysy italské mafie.

Segno di potenza

Fialova vláda se chová jako mafie. Bez zákona a opory v zákoně, v rozporu s Ústavou, blokovala opoziční weby. Vláda se nebála okrást důchodce na valorizacích, aby ve stejné době a chvíli měla peníze na vyzbrojování Ukrajiny. Když se okolo vlády rozhoří korupční kauzy vedoucí k podsvětí, mafii a ke zbrání, najednou začnou umírat bílé koně z těchto kauz. A ve všech případech jde prý určitě o sebevraždy. A když náhodou jiná mocenská složka státu zadrží a zablokuje peníze na účtech v rámci nějaké kauzy napojené na vládní kruhy, tak státní zastupitelství se ihned aktivuje a peníze odblokuje, aby mohly odejít. Křišťálově čistá náhoda?

Přesně tohle se dělo v Palermu v polovině 80. let, když elitní a nezkorumpovaní detektivové z Útvaru zvláštního vyšetřování Ministerstva vnitra začali na Sicílii obstarávat účty místním kmostrům a jejich firmám napojeným na organizovaný zločin, tak místní státní zastupitelství příkazem ty účty odblokovaly, ale než přišel příkaz z generální prokuratury z Říma, který mohl zablokovat účty natrvalo, tak místní mafiáni mezitím peníze vybrali nebo převedli mimo Itálii.

A teď se podívejte na Fialovu kampeličku a peníze, které z ní zmizely z obchodů se zbraněmi v igelitových taškách způsobem, že co se nestihlo odnést, bylo nejprve zmrazeno, ale poté odblokováno po intervenci ze shora. Modus operandi jako v Palermu v 80. letech. Okolo vlády Petra Fialy se z korupčních kauz, kterými je vláda obtěžkaná, začínají vršit hromady mrtvol bílých koňů jako v 80. letech na jihu Itálie. Mrtvoly totiž nemluví, ty mluví s rybami. I morti non parlano, parlano con i pesci.

21 facts you didn't know about Czech Republic:

1. The Czech Republic was formed in 1993, following the peaceful split of Czechoslovakia in what is known as the Velvet Divorce.
2. The country is home to over 2,000 castles, making it one of the highest densities of castles in the world.
3. Prague, the capital city, is home to the largest ancient castle in the world, Prague Castle, according to the Guinness Book of World Records.
4. The Czech Republic is the birthplace of the world-famous Pilsner lager, originating from the city of Plzeň (Pilsen) in 1842.
5. The country has a long tradition of puppetry and marionette exhibitions. Puppetry was added to UNESCO's list of Intangible Cultural Heritage in 2016.
6. The Gregor Mendel, the founder of genetics, was born in 1822 in what is now the Czech Republic.
7. The Czech Republic ranks as one of the top countries in terms of beer consumption per capita. The tradition of brewing dates back to the 10th century.
8. The currency used is the Czech koruna (CZK), as the country has not adopted the Euro.
9. The Charles University in Prague, established in 1348, is one of the oldest universities in the world.
10. The traditional Christmas dinner in the Czech Republic often includes carp, which families sometimes keep alive in their bathtubs before preparing it for the meal.
11. The Czech Republic is the birthplace of the renowned Art Nouveau artist Alphonse Mucha.
12. The country's landscape is quite diverse, including bohemian paradise's rock cities, Moravian karst caves, and mountain ranges like the Krkonoše, home to the highest peak in the country, Sněžka.
13. The Czech Republic is known for its spa towns, including Karlovy Vary, Mariánské Lázně, and Františkovy Lázně, attracting visitors seeking relaxation and therapeutic treatments.
14. The Moravian Karst, a protected nature reserve in the eastern part of the Czech Republic, features more than 1,000 known caves and gorges.
15. The Velocipedes Museum in Česká Třebová is one of the world's largest museums dedicated to bicycles and motorcycles.
16. The Czech language belongs to the West Slavic group of languages and is known for its challenging pronunciation and grammar.
17. Traditional Czech glassmaking and crystal production have a long history, with Bohemian crystal being highly prized worldwide.
18. The Olomouc cheese, known as Olomoucké syrečky or tvarůžky, is a smelly, aged cheese from the region of Olomouc, famous throughout the country.
19. The Czech Republic has a significant tradition of animation and film, with filmmakers like Jan Švankmajer gaining international acclaim.
20. Kutná Hora, a town in the Czech Republic, is home to the Sedlec Ossuary, a small Roman Catholic chapel, adorned with decorations made out of human bones.
21. The Czech Republic was the first former Eastern Bloc state to gain developed economy status according to the World Bank, showcasing its successful transition from a state-controlled economy to a market-driven one.

Solar sovereignty?

Only if we're powering the ferris wheel at Luna Park

The Mocker The Australian April 18, 2024

If Prime Minister Anthony Albanese is to be believed, renewables are the cheapest and most

efficient form of energy. So cheap and efficient is this industry that it requires billions in taxpayer-funded subsidies to, well, renew itself. But as Albanese constantly reminds us, Labor is transforming the country into a renewable energy superpower. And as he announced last week, his government will ensure we have sovereign solar capability. How good is this that?

That would be an extraordinary achievement and even more ambitious than Albanese's promise to achieve 82 per cent renewable energy by 2030. The latter alone requires installing, in addition to 40 wind turbines per month, 22,000 solar panels a day. Currently Australia is home to one solar panel manufacturer. Suffice to say we could achieve sovereign solar capability if our energy needs were limited to keeping the Ferris wheel turning at Sydney's Luna Park, at least during the day.

But make no mistake: Albanese's proposed Future Made in Australia Act will realise his vision. To quote from his announcement, it is simply a matter of "turbocharging our engagement", "surfing the opportunities of the next wave", drawing "together the threads from across the economy and around our nation" and "catalysing new investment". Sounds feasible and well thought out, I'm sure you'll agree.

Albanese epitomises the careerist politician, but nonetheless his entrepreneurial sagacity is extraordinary. This is all the more remarkable considering his experience in business consists of working at the Commonwealth Bank as a teenager, and we can only assume his position there was not that of teller but instead economic policy adviser.

Under his prime ministership, business has thrived. You need only ask any of the 130,000 workers employed in the last 12 months to service the needs of the uncapped and ballooning \$42 billion National Disability Insurance Scheme.

Standing alongside Albanese is a bevy of ministers who have never held a full-time job in private enterprise yet have big plans for business. Take Finance Minister Katy Gallagher, for example. In March she spoke of her plans for using the federal government's annual \$70 billion procurement budget to "encourage" companies to meet gender equality targets and close the gender pay gap. "We are using our purchasing power to leverage other outcomes that we want to see across government," said Gallagher.

Energy Minister Chris Bowen went straight from university into politics but proved early in his political career that he too was a tonic for business. He was responsible for border security as immigration minister during the Gillard government years, much to the delight of people-smugglers. Mind you, the fortune they made thanks to his ineptitude is small potatoes compared to what Bowen represents to the likes of Atlassian/AGL billionaire and renewables evangelist Mike Cannon-Brookes.

As for what these massive hand-outs of taxpayer dosh will cause to be manufactured, I'm tipping electoral disquiet followed by record debt. It says much about Albanese's thought bubble that prominent left-wing economists are urging caution. Last week Productivity Commission chair and former Grattan Institute CEO Danielle Wood warned Albanese's scheme lacked an exit strategy and could "take jobs and capital investments from elsewhere in the economy where they could generate higher value".

But according to ALP national president, former treasurer, and eternal surplus-seeker Wayne Swan, she "is completely out of touch with the international reality". Coming from him, that vindicated Wood on the spot. And given his track record with reality and self-regard, Swan will likely proclaim next that 100 per cent renewable energy can be realised by strategically placing a giant solar panel to capture the radiance emanating from his posterior.

If anyone is out of touch with international reality, it is those who believe this scheme will allow us to compete long-term against China, which produces 80

per cent of the world's solar panels. As Reuters reported last week, the country's annual production capacity for finished solar modules last year was 861GW. It is a pet project for Premier Li Qiang, who in March ordered the ramping-up of renewable technology production. No wonder market experts believe that the China-driven global oversupply of solar panels will last for years.

But Albanese believes he has an answer to this. The relative costs of labour in production, he told Sky News last week, had fallen thanks to technology. Presumably it has too for European manufacturers of solar panels, but that has not saved them from either shutting up shop or having to relocate to the US. And conveniently, Albanese does not mention that the production of solar panels requires a tremendous amount of energy. How are Australian manufacturers supposed to compete when our electricity prices are among the highest in the world?

And not for the first time, the Prime Minister and Treasurer Jim Chalmers are sending mixed messages. Writing yesterday in this masthead, the Treasurer stressed that Future Made in Australia was about government incentivising the private sector, not usurping it. Really? Just last week Albanese, at the launch, told journalists that his government "will not be an observer or a spectator" in this experiment. Rather, he said, "we will be a participant, a partner, an investor and enabler".

It was not long ago that another Labor government decided that billions in subsidies and green technology were the answer to galvanising manufacturing. In 2009, then service economy minister Craig Emerson introduced the draft bill for the new Automotive Transformation Scheme (ATS), which complemented the government's \$6.2 billion A New Car Plan for a Greener Future program.

The ATS, said Emerson, would "enable the industry to adapt to the challenges presented by changing consumer preferences and climate change." It would provide billions in funding for the car industry over a decade, he said, adding that funding would taper to zero by 2020.

This would "reinvigorate the automotive industry so that it can go on contributing to Australia's prosperity for decades to come," said Emerson. By the end of 2017, the Australian car manufacturing industry was kaput. Fortunately for Emerson, his post-ministerial career as an economics consultant has thrived.

My final observation of the Future Made in Australia Act is that tortured syntax does not make for a good title. It leaves itself open to a moniker and an irreverent one at that. 'The Fubar Act' perhaps? The acronym stands for two sayings, one of which you will no doubt be familiar. The other? Forever Underwriting Bloody Albo's Recklessness.

1/ Prime Minister Anthony Albanese, and Chris Bowen Minister for Climate Change and Energy pictured at the The Liddell Power Station. Picture: X / @AlboMP

Pavel meets with Czech Congressional Caucus in Washington

The chair of the Czech Caucus in the US Congress, Lloyd Doggett, praised Czech aid to Ukraine during a bicameral, bipartisan meeting with Czech President Petr Pavel in Washington on Tuesday. Around 10 legislators took part in the meeting, which was held during a NATO summit. Mr. Doggett said Czechia was one of the first countries to help Ukraine after the full-scale Russian invasion in February 2022. He praised the way in which the country took care of Ukrainian refugees, as well as the Czech initiative to secure artillery ammunition from outside the European Union.

For his part President Pavel recalled that his first trip to the West after the Velvet Revolution in 1989 was a visit to Washington. He also discussed the security situation in the world, which he said had become more unpredictable following Russia's invasion of Ukraine.